

BOGOLJUB

Koledar Apostolstva molitve za julij 1931.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Odvrnitev boljševiske nevarnosti.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Pomoč katoliških zdravnikov v misijonih.

Mesečni zavečnik: Sv. Jakob ap. (25.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1 2 3 4	Sreda Četrtek Petek Sobota	Presv. Reš. Kri Obisk. M. D. Leon II. p. Urh š.	Rešitev socialnega vprašanja Marijine družbe Zadoščevanje Srcu Jezusovemu Trpeča Rusija	Ljublj. Trnovo Draga Selca Smlednik	Zibka Sladka gora Dramlje
5 6 7 8 9 10 11	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	6. pob. Ciril in M. Izaja pr. Vilibald š. Elizabeta kr. Veronika op. Rufina in Sek. m. Pij i. p.	Delo za sv. zedinjenje Apostolstvo sv. Cirila in Metoda Naši škofje Odvritev hude ure Dostojnost v obleki Dostojnost v kopalističih Svoboda sv. Cerkve	Komenda Radomlje Št. Janž Šempeter Št. Peter Kras. Naklo Poddraga	Kalobje Slinjica Sv. Štefan Sv. Vid p. Gr. Žusem Nova cerkev
12 15 14 15 16 17 18	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	7. pob. Moh. in For. Anaklet p. Bonaven. š. c. uč. Henrik c. D. M. Karmelska Aleš sp. Kamil Lelis sp.	Katoliška akcija Brezposelni Katoliški učenjaki Stradajoči Dijaki na počitnicah Duhovni in redovni poklici Vsi, ki so v veliki stiski	Žužemberk Čemšenik Vodice Borovnica Češnjice Vranja peč Dežel. bolnica	Vojnik Kapela boln. Vitanje Dobrna „
19 20 21 22 23 24 25	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	8. pob. Vinc. P. sp. Hijeronim Em. sp. Danijel pr. Marija Magd. Apolinarij š. m. Kristina d. m. Jakob ap.	Dobrodelne ustanove Težko skušani Verska neustrašenost Odpoved grešnih znanj Verska vzgoja mladine Duhovne vaje v Domu Apostolstvo mož in fantov	Ljublj. lazar. Prečina Koč. Plan. Sodražica Zlato polje Ljublj. Lichteni Ljublj. Sv. Jak.	Sv. Martin Črešnjice Frankolovo Št. Jošt Gornji grad Koprivna
26 27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek	9. pob. Ana Pantaleon m. Viktor I. p. Marta d. Abdon. Senen m. Ignacij Lojol. sp.	Naše matere Pogostno sv. obhajilo Naši misijonarji v Bengaliji Čistost mladine Priporočene zadeve Družba Jezusova. Umrli	Šk. Loka, kap. Voglje Ora nad Idr. Trboje Kostanjevica Idrija	Ljubno Sv. Francišek Rosulje Solčava Rečica Javorje

PROŠNJE.

J. K. se priporoča Mariji Pomočnici, sv. Antonu, sv. Tereziji Det. J. in sv. Jožefu za uslišanje. — Neimenovana se priporoča presv. Srcu J., Sv. Duhu, Mariji Pom. in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje živčne bolezni, za olajšanje duševnega trpljenja in za vdanost v voljo božjo; priporoča se tudi v molitev redovnim osebam in dobrim vernikom. — I. J., družbenka, se priporoča presv. Srcu J., žal. Materi božji in sv. Tereziji D. J. za srečo in mir, za izbiro srečnega poklica.

ZAHVALE.

Izrekam javno zahvalo mis. škofu † Baragi za takojšnje polajšanje strašnih bolečin, za kar sem ga prosil z objubo javne zahvale. M. Plantarič. — K. F. se zahvaljuje Srcu J. za uslišanje v hudi stiski. — Javno se zahvaljujem Materi božji in škofu Baragi, ker sem bila uslišana v važni zadevi. Izpolnjujem objubo in darujem 200 Din za odkup poganskega fantiča na ime Friderik. Pepina L., Egipt, Aleksandrija.

ODGOVORI.

S. P. J.: Nekdo me je pred leti hudo žalil, zato se pa maščujem, kadar morem

in ga obrekujem ter skušam spraviti ob dobro ime. — Ali sem dolžan, da se tega spovem, preden grem k sv. obhajilu?

Škodovati bližnjemu na dobrem imenu, je večje zlo, kot če bi mu škodovali na premoženju. Že z opravljanjem (t. j. z brezpotrebni razkrivanjem resničnih napak) se utegne bližnjemu močno škodovati na časti in dobrem imenu, kaj šele z obrekovanjem (t. j. s pripovedovanjem izmišljenih napak). Kdor je obrekoval, je dolžan ne le skesano spovedati se, marveč tudi preklicati in popraviti vso škodo. Čudimo se, kako more kdo mirno iti k svetemu obhajilu, če ima greh obrekovanja na svoji vesti. Obtožite se odkrito pri prvi prihodnji spovedi. V bodoče se pa ravnajte po izreku: Česar nočeš, da bi ti ljudje storili, tega jim tudi ti ne storiš!

Pojasnilo D. o. I. na K. in mnogim. Tožbe, da tu in tam družba Marijina životari, dremlje, spi, — da se dogajajo nerednosti itd. ne spadajo v prvi vrsti v list, marveč pred sejo družbenega načelstva. Ako je družba dobro zasnovana, ako se vodstvo in načelstvo zaveda svojih pravic in dolžnosti, če uveljavlja družbena pravila — bodo suhe Nadaljevanje na 3 strani ovitka.)

JULIJ

XXIX. LETNIK

1931

Marijinim družbam!

Vabimo Vas, da pridete 26. julija na Brezje.

Pri Mariji Pomočnici se bo zbralo ta dan na tisoče zavednih katoličanov, Marijinih častilcev.

Počastili bomo božjo Mater in ob njej nanovo utrdili neomajno zvestobo Kristusu Kralju, sv. Cerkvi in sv. Očetu. Spomin na cerkveni zbor v Efezu pred 1500 leti, na katerem je bila v obrambo proti krivi veri slovesno potrjena in razglašena verska resnica, da je Marija Mati božja, bo razplamtel v nas tisto navdušenje vere, ki je takrat prevevalo kristjane Vzhoda in Zapada.

Spomin na velikega misijonarja škofa Friderika Baraga nas bo utrdil v apostolski gorečnosti in požrtvovalnosti.

Ameriški Slovenci, naši dragi bratje in sestre, bodo v večjem številu ta dan z nami ob Marijinem oltarju prosili stanovitnosti v katoliški veri za vse, ki doma in v tujini s hrepenenjem pozdravljajo Marijo, Pomočnico in Kraljico našega naroda, posebno pa še za vse one, ki so v nevarnosti, da nanjo pozabijo.

Marijine družbe, pridite v velikem številu in z zastavami!

Polovična vožnja po železnicah je zagotovljena. Izkaznice se bodo dobile v župnijskih uradih.

Natančnejši spored in navodila bodo pravočasno objavljena.

Ljubljana, na praznik presv. Srca Jezusovega 1931.

Za škofijski odbor Katoliške akcije v Ljubljani:

Dr. Janez Fabijan, m. p.

Za škofijsko vodstvo Marijinih družb v Ljubljani:

Dr. Ciril Potočnik, m. p.

Novomašnikovim staršem

I. Preroška solza.

Dete v zibeli
zrlo je k stropu
kot lilija belemu ...
snujejo ondi se slike
daljne njegove bodočnosti ...

Ti pa strmela
v lice si ljubko,
v tájno široko odprtih oči ...
Slutnja rodila je — v duši nemir Ti ...

Roka nevidna
se dotaknila
je Tvojih oči ...

In glej — o, mati,
mlada Ti mati!
Solza vtrnila se je
kot se vtrne iskra z neba —
iz Tvojih oči!

Pala na čelo je jasno,
pala na čelo je nežno,
ondí pa vžgala je
sveti križ ...

Leta so begla
kot ptice pod nebom
kakor oblačkov
kodrastih roj ...

Danes Ti dete
stoji pred oltarjem.
Čelo pa nosi
jasno njegovo
Tvoje solzice
ognjeni še znak:
sveti križ ...

II. Tisti usodni hip ..

Ko si pred oltarjem klečala,
beseda je v Tebi zastala,
tisti usodni hip ...

Zazrle so Tvoje oči se v daljavo,
v bodočnost so zrle sanjavo ...

Kaj neki so videle Tvoje oči?

Oj danes vse vem
in komaj verjamem očem:
iz daljne slutnje vstalo je,
kar takrat duši se sanjalo je.

Pred tem oltarjem v zlat nakit,
s svetostjo zarje ves oblit
stoji Tvoj — mašnik — sin ...

Duhov nebeških zdaj nanj zro
krdela z božjih visočin.
In pojejo in se radujejo
in božja pota občudujejo:

beseda nekđaj Tebi tod zastala je ...
na sinovo besedo pa
Beseda sama iz neba
ta dan meso postala je ...

III. Angel z vama hodi.

Zbor angelski na livadi nebeški
ta hip ustavil se je;
pa v izbi samotni ob jutranjem svitu
novomašnika Te pozdravil je.

In pozdravil je njó,
ki srce zvesto
za Tebe žrtvovala je
in vso se za Te darovala je.

In kliče angel: vstanita!
V hram božji hitita!

Na stolpu zvonjenje doni,
že v cerkvi sveč plamen žari.

In množice verne v trumah hitijo,
k daritvi jim sveti srca kipijo.

In vama z lic jasnih sije zavest,
da spremlja vaju krilatec zvest.

In množice to čutijo,
in množice to slutijo:

Dvojica častna — pozdravljena bodi!
Nebeški angel z vama hodi ...

I. F.

Temelj Marijine kongregacije

(Nadaljevanje.)

2. Druga temeljna podlaga kongregacije je njen verski značaj in smoter. Prvi in glavni namen kongregacije je: gojitev vzornega verskega življenja. Kongregacija hoče vzgojiti vzorne katoličane.

Kongregacija je tedaj izključno verska organizacija. Karkoli se v kongregaciji izvrši, mora iti za tem, da se v dušah utrdi in poživi vera in nrvnost. Shodi, seje, sestanki, izleti, igre, akademije, pobožnosti, zborovanja itd. — vse mora pospeševati versko poglobljenje. Kot zgolj verska organizacija priznava kongregacija nad seboj le cerkveno oblast.

Verski cilj kongregacije je visok: posvečenje duše. Kongregacija noče le na splošno gojiti verskega življenja, ampak hoče vzgajati vzorne katoličane. To nalogo ji je začrtal njen veliki pospeševatelj papež Benedikt XIV., ki je v svoji »zlati poslanici« zapisal besede: »V kongregaciji se njeni člani navajajo, ... da stremijo po višku krščanske popolnosti in cilju večnega zveličanja.«

Ali nam ni prav v naših časih potrebna organizacija s tako lepim ciljem? Kaj bo rešilo naš narod propada, če ne globoka vera in krepostno življenje? Kongregacije naj bodo med nami šole vzornega krščanskega življenja. V si kongreganisti skušajmo biti vzorni katoličani. Vzorni možje-očetje, vzorne žene-matere, vzorni fantje, vzorna dekleta — tako naj raste iz kongregacij nov, izbran rod, ki bo prekvasil stanove in prenovil svet.

3. Tretja temeljna misel kongregacije je Marijanska misel. Posebno ljubezen, posebno pobožnost, posebno upanje do Marije je kongregaciji neusahljiv vir veselega razmaha, močna korenina krepkega življenja. Različna so pota, ki vodijo k svetemu, vzornemu krščanstvu. Kongregacija posvečuje svoje člane po Mariji. Marijino čiščenje je kongregaciji glavno sredstvo verskega poglobljenja in spopolnjenja. Posebna, presrčna pobožnost do Marije je tista vez, ki spaja kongreganiste vsega sveta v eno družino. Vdano zaupanje do nebeške Gospe je tisto žarišče, ki kongregacijo oživlja in ogreva, ki jo dela privlačno in plodovito. Kar je mati v družini, to je Marija v kongregaciji:

srce, solnce, veselje in upanje vsega kongregacijskega življenja.

Če hočemo biti popolni kongreganisti, ljubimo Marijo-Mater z vso toplino svoje duše. Sveti Stanislav je vse svoje navdušenje za Marijo opravičil v prelepih besedah: »Saj je moja mati!« In sveti Janez Berchmans si je nekega dne zapisal sledeči sklep: »Preje ne bom miroval, dokler si ne priborim presrčne pobožnosti do Marije.«

Nekoč so vprašali vrlega kongreganista, kakšna razlika je med kongreganistom in med dobrim katoličanom, ki pa ni član kongregacije. Odgovoril je: »Kongreganist je vedno z Materjo! Nikdar ne pride sam, ampak vedno z Materjo. Nikamor ne gre, kamor ga ne bi mogla Marija spremiti. Ničesar ne bere, česar bi ne odobrila njegova Mati. Če greši, se skriva za Mater in jo prosi, naj ga zagovarja pri Gospodu. Kongreganist je vedno ob strani Matere.«

4. Četrta temeljna podlaga kongregaciji je apostolsko delo. Zavedajmo se, da spada apostolsko delo k bistvu Marijinih kongregacij. Kongregacije so bile ustanovljene prav zato, da bi katoliški Cerkvi vzgojile sinov in hčera, ki se bodo pod Marijino zastavo borili za sveto vero in krščansko življenje. Ne le za lastno posvečenje in zveličanje, otroci Marijini se morajo truditi tudi za posvečenje in zveličanje drugih. Marijini kongreganisti se ne omejujejo na tiho zasebno pobožnost, marveč gredo med ljudi, da bi jih pridobili za Kristusa. Dober kongreganist mora biti apostol. Temeljno načelo v kongregaciji je: iti v življenje in pridobivati duše. Ko smo na shodih in v notranjih pobožnostih poskrbeli za posvečenje lastne duše, moramo iti ven in širiti kraljestvo božje po hišah in družinah, pri posameznikih in v družbi. Najprej pa bodi vsak kongreganist apostol v področju svojih stanovskih dolžnosti.

Zgodovina Marijinih kongregacij nam pripoveduje čudovite zglede apostolske delavnosti. V najtesnejši zvezi z duhovniki so se kongreganisti z vso ljubeznijo žrtvovali za druge: širili in utrjevali so vero; zagovarjali in agitirali so za poštenost in nrvnost; pomagali so ubogim, bolnim in zapuščenim; poravnavali so prepire; podpirali misijone; poživljali ljubezen do ev-

harističnega Boga itd. — povsod so bili prvi in boju za dobro stvar.

Tudi danes moramo biti kongreganisti avantgarda v katoliški akciji. In vedimo, da apostolsko delo prinaša v kongregacijo največ življenja in ji daje največji ugled.

5. Vse, kar smo dozdej povedali o zdravem kongregacijskem temelju, priča, da mora biti prava kongregacija združenje izbranih duš. V kongregacijo ne spada vsak, marveč le tisti, ki ima veliko resne volje in svete gorečnosti. S tem ni rečeno, da spadajo v kongregacijo le sveti, popolni ljudje. Kdo je že na svetu popoln in svet? Rečeno pa je toliko, da v kongregacijo ne moremo sprejemati ljudi, ki nimajo nič zmisla za du-

hovno življenje, nič vztrajnosti, nič odločnosti. Taki ljudje so kongregaciji le v breme in oviro. Kdor pa ima resno voljo in ljubezen do krepostnega življenja, naj le pride. Kongregacija, ki je visoka šola krščanskega življenja, ga bo vzorila v krščanski značaj.

Bratje in sestre iz kongregacije! Glejmo, da bomo celi, popolni kongreganisti.

Naj postanejo slovenske kongregacije to, kar je o Marijinih kongregacijah tako lepo dejal veliki Pij X.: »Kongregacije so mi sladka tolažba v vseh mojih grenkih bridkostih. Od kongregacij pričakujem vse dobro in vse okrepjenje katoliške Cerkve v bodočnosti; naj zanesejo duha molitve v vse katoliške organizacije.«

Ko nam svetijo kresovi svetih bratov Cirila in Metoda

Iz najstarejših slovanskih bogoslužnih knjig moremo z gotovostjo sklepati, da so južni Slovani sveta brata Cirila in Metoda že takoj po njuni smrti z veliko iskrenostjo častili kot svetnika. Gotovo so k njunemu svetniškemu slovesu in češčenju veliko pripomogli številni učenci. Ali polagoma se je ogenj svetega češčenja začel ohlajati. Zdelo se je že, da bosta docela pozabljena. Toda vstal je naš veliki Slomšek, dvignil glas ter nam v najžarnejši luči pokazal sveta apostola: brata Cirila in Metoda. In ko je še nato veliki papež Leon XIII. s svojo okrožnico »Grande munus« pozval ves katoliški svet, naj tudi slavni misijonarjema Slovanov: bratoma Cirilu in Metodu izkaže dolžno čast svetnikov in apostolov, je iznova visoko zaplapolal svetniški sloves obeh solunskih bratov. Njima na čast smo prižgali — v srcih gorko ljubezen, na gorah pa kresove.

Pred več kot 1100 leti je vladal Moravanom knez Rastislav. Moravski Slovani so bili sicer že krščeni, ali pravega krščanskega življenja med njimi ni še bilo. Bilo je med njimi še dokaj razbrzdanosti, ostudnega malikovanja in mlačnosti. Sv. vero so jim oznanjali namreč tujci, Nemci, ki niso niti znali slovanskega jezika, niti niso imeli pravega razumevanja za slovansko dušo. Kneza Rastislava je zelo bolela verska mlačnost, brezbriznost in nevednost Moravanov. Poslal je v Carigrad poslance ter ponižno prosil cesarja Mihaela, naj mu pošlje takih misijonarjev, ki bi bili zmožni

oznanjati in razlagati krščanski nauk v ljudstvu umrljivem, domačem slovanskem jeziku. Cesar Mihael je z radostnim srcem ugodil prošnji slovanskega kneza ter poslal na Moravsko sv. Cirila in Metoda. Ker sta se sv. brata že v mladosti naučila slovanskega jezika in ker sta šla k Moravanom edino s tem namenom, da jih pripeljeta h Kristusu, sta si takoj osvojila njih zaupanje in vdanost. S slovansko knjigo v roki sta stopila v slovansko deželo — sestavila sta posebno abecedo za slovanski jezik, ter prevedla sv. evangelije v slovanščino. V slovanski govoricici sta oznanjala Jezusov nauk. »V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda...« Njuno delo je Bog tako bogato blagoslovil, da so pokristjanijeni Slovani po svoji sveti gorečnosti postali sv. Cerkvi najlepši up in ponos. Ali prišel je nesrečni razkol, ki je toliko Slovanov iztrgal iz naročja matere Cerkve.

Razkol. Carigrajski patrijarhi niso hoteli več priznavati nad seboj oblasti Kristusovega namestnika na zemlji, rimskega papeža. In tudi sebičnim in slavoželjnim carigrajskim cesarjem je bila všeč težnja, da bi carigrajski patrijarhi postali samostojni poglavarji vzhodne cerkve. To so s pomočjo spletke in nasilja tudi dosegli. Odpovedali so pokorščino najvišjemu poglavarju sv. Cerkve.

Najbolj pa mora boleti vsakega dobriga kristjana, da ta razcep traja še danes. Nikakor pa nimamo pravice, da bi

spríčo te tako dolge, več kot 1000 letne ločitve vzhodnih kristjanov, le nanje vrgli kamen. Ne! Saj smo mi zapadni kristjani sami mnogo krivi, ne morda, da so se naši vzhodni bratje ločili, marveč da se že zdavnaj niso vrnili; v tem smo krivi, ker premalo slušamo božji glas sv. Cerkve, ki nas skozi vse veke iznova in iznova zove k delu za sveto edinost. Tako skopo pomagamo sveti Cerkvi, svetemu očetu pri tem važnem delu! Dobrega katoličana mora zares boleti v globini njegove duše, ko vidi, da je toliko kristjanov v svojo nesrečo ločenih od prave Kristusove Cerkve, da je toliko moči, ki bi v zedinjeni cerkvi lahko prav uspešno širile božje kraljestvo na zemlji, povsem neizrabljenih.

»Pojdite in učite vse narode« je rekel Gospod. Kako ogromno število je še poganov in kako strašno je že število novih modernih poganov. Pojdite in učitel! — Odkod bomo vzeli misijonarjev za velikansko Azijo, za široo Afriko in Avstralijo, če nam ne priskočijo na pomoč vzhodni kristjani?! Če se združijo s sveto materjo Cerkvijo vsi ločeni kristjani, kolika pomoč bo to za Kristusovo kraljestvo, zlasti ker so naši vzhodni bratje bili vsekdar globoko verni ter zmožni največjih junastev. —

O, ko bi se združili s katoliško Cerkvijo ločeni kristjani! Sv. oče Pij XI. vsak dan pri sv. maši po povzdigovanju moli v ta veliki namen; poziva tudi zopet in zopet ves katoliški svet, zlasti pa slovanška ljudstva, naj molijo ž njim, da bo Sv. Duh ločenim kristjanom omečil srca, in da bo nebeška mati Marija kmalu privedla nazaj v naročje sv. Cerkve naše brate in sestre. Apostolov želijo sv. oče, apostolov molitve in žrtvovanja za to sveto delo cerkvenega zedinjenja. Ni ti treba zapustiti

doma, niti med ločene brate kristjane iti. S posvečevanjem vsakdanjega življenja, vsakdanjega dela, s svojimi vsakdanjimi molitvami in malimi, tihimi žrtvami lahko delaš za sveto edinost. Apostol svete edinsti boš, če poglobiš svoje versko življenje in si prizadevaš za rast v krščanskih krepostih, da bodo videli tvoje sveto življenje in bo tvoj lepi zgled privedel k svetemu življenju še druge... Apostol svete edinsti lahko postaneš tudi, če se vpišeš v Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, ki želi od tebe le to: da vsak dan zmoliš vsaj en Očenaš in Zdravo Marijo s pristavkom »Sveta Devica Marija, prosi za nas! Sv. Ciril in Metod, prosita za nas!« ter letno prispevaš za ubožne cerkve krščanskega Vzhoda le 6 borih Din. Kdo bi tega ne zmožgel? Če zmore to otrok, ki komaj zna moliti, pa bi tega odrasel ne zmožgel?! In še lahko delaš za sveto edinost! Vsakdanja opravila zahtevajo od tebe mnogo zatajevanja. Kolikokrat je človek pri dnevnem delu nevoljen, osoren, zadirčen napram bližnjemu! Že ti je na jeziku, da bi se razsrdil, še znesel... Premagaj se, pogoltni jezo, pogoltni hudo besedo, spomni se na svoje apostolstvo, spomni se na dvakrat nesrečno Rusijo in vzklikni: »Odrešenik sveta, reši Rusijo!« Reši jo današnjih težkih dni, reši jo vsake sužnosti in daj, da se bo radovoljno vrnila k edini Kristusovi čredi!

Delo za sveto edinost je danes ena izmed najnujnejših nalog sv. Cerkve ter prva in posebna, srčna želja sedanjega sv. očeta Pija XI. Slovenci, ki smo izmed Slovanov najbliže srcu sv. Cerkve, najbliže Rimu, moramo to sveto željo najpreje in najgloblje razumeti ter jo po svojih močeh podpirati. F. Ciril-Metod.

Mati božja

(Nadaljevanje razprave »Roža skrivnostna«.)

Modri z Jutrovega in beg v Egipt.

Sveta družina je najbrž našla v Betlehemu zaslužka in sklenila ostati dalje časa tam. Stanovala pa je gotovo v mestu; hlev je bil pač le pribežališče v sili.

Tisti čas so učenjaki in zvezdoslovci na Vzhodu, v Babiloniji ali Perziji ugledali neznano zvezdo na nebu; te čudovite svetlobe si niso znali pojasniti. Še le na podlagi izročil in prerokb, pa tudi po božjem navdihu so ugotovili, da nenavadna zvezda

naznanja rojstvo novega judovskega kralja, ki ima biti poslan. Milost božja jih je ganila; šli so na pot, da se poklonijo novorojenemu kralju. Došli so čez peščeno pustinjo v Jeruzalem, kjer so kralju Herodu sporočili svoja opazovanja in svoje domneve. Le-ta se je pa silno prestrašil, prav tako tudi vse mesto, ki se je balo vstaj, prelivanja krvi in vladarjevih grozodejstev. Takoj so se pričela mrzlična posvetovanja; vsi uglednejši Jezuzalemčani

so bili klicani na dvor, da podajo svoje mnenje o mučni zadevi. Plod ugibanj je bilo spoznanje, da gre za pričakovanega judovskega Mesijo, ki se je imel v tem času roditi v Betlehemu. Herod, ves trd od misli, da mu je že rojen tekmeč in nezaželeni naslednik, se je delal lepega, obenem pa koval črne naklepe. Sporočil je fujcem, kar je izvedel od pismoukov; mislil je pa, naj le iščejo in najdejo, potem bomo že videli kaj se da narediti.

Komaj so Modri zopet krenili na pot, so že zagledali svojo zvezdo. Šli so za njo, dokler ni obstala na nebu nad hišo v Betlehemu, kjer je bivala Sveta družina. Marija, ki gotovo še ni pozabila napovedi starca Simeona, da bo njeno življenje ob Zveličarjevem polno bolečin, je užila sedaj lepo tolažbo, ko je videla, kako so neznanani, imenitni in premožni tujci, opozorjeni po čudežni svetlobi, prišli izkazat čast njenemu Sinu. Pa tudi tujci so strmeli nad tem, kar so doživeli in videli. V razgovoru z Marijo so spoznali prva zrna krščanske vere o Odrešeniku božjem. Dasi niso štedili z darili zlata, kadila in mire, so se vendar odpravljali na pot v domovino neizmerno bogatejši. Za zemeljske zaklade so prejeli nebeške.

Herod je pa zaman pričakoval njihovega povratka. Bog je Modre v spanju opomnil, naj se po drugi poti vrnejo v domovino. Ko je torej Herod uvidel, da se je ponesrečila njegova namera in da se z zvižajo ne bo mogel iznebiti svojega »tekmeča«, je nastopil kot je bil vajen, z grozovitostjo. Poslal je rablje s poveljem, da mora biti skrivnostno Dete čimprej mrtvo. Vsak Betlehemčan je lahko izjavil, da je iskani otrok s starši pravkar izginil neznan kam. Toda razsrjeni Herod ni bil vladar, ki bi kaj dal na odkritosrčnost svojih podložnikov. Da ne bo dolgih preiskav in da bodo ljudje vedeli, kaj se pravi govoriti o novorojenem Mesiji, dokler je Herod živ, je dal kratkomalo pomoriti vse dečke izpod dveh let v Betlehemu in okolici.

Sv. Jožef se je vnovič izkazal, da je mož, ki je bil vreden božjega zaupanja. Angel ga je v spanju opozoril na nevarnost in mu naročil, naj beži z Detetom in Marijo v daljni Egipet. Še ponoči se je Sv. družina umaknila. V štirih dneh je dosegla mejo, nato pa krenila, kakor povedo izročila, v mesto Heliopolis, kjer je našla veliko judovskih rojakov naseljenih. Tu sta si sv. Jožef in Marija uredila začasni dom. Za začetek sta imela bržkone še nekaj zlatnikov, ki sta jih dobila v dar od

Modrih, potem sta bila pa navezana samo na delo svojih rok. Ostala sta v Egiptu dalje časa in čakala, da se doma spremeni položaj in mine nevarnost, ki je Jezusu pretela od Heroda.

Veliko legend opisuje beg v Egipet in življenje v Egiptu; kažejo kraje, koder je Sveta družina hodila, počivala in bivala. Marsikaj je verjetno, dasi se ne da dokazati. Je nam pa vse to dragocen spomin, ki nam živo predočuje, kako je Sveta družina okušala tudi grenki kruh izseljencev in delavstva brez hišice in vrta, grenki kruh proletarcev in brezdomcev. Dogodki od Jezusovega rojstva pričeni so bili zlasti za Marijo sami grenki kelih trpljenja. Naše odrešenje se je imelo izvršiti po trpljenju, predvsem po Jezusovem trpljenju. Marija pa je z Jezusom sodelovala pri odrešenju kot soodrešiteljica. Torej je morala z njim vred veliko trpeti. Kolikor manj je Jezus trpel kot malo dete v skrbnem Marijinem varstvu, toliko več je trpela ta čas Marija. Pomislimo samo, kaj je morala prestajati n. pr. na begu, ko je hitela do smrti utrujena po peščeni in kameniti, s trnjem in ostro travo posejani samotni puščavski poti, vsak čas pričakujoč, da se pokažejo na obzorju Herodovi rablji. Skoro bi rekli, da se je naše odrešenje pač dovršilo po Jezusovem trpljenju, pričelo pa s trpljenjem Marijinim. Tudi življenje v tujem Egiptu, najbrž v delavskem predmestju Heliopole, je k našemu odrešenju mnogo pripomoglo.

Zopet v Nazaretu.

Med tem ko je bivala Sv. družina v Egiptu, se je doma v Palestini marsikaj spremenilo. Umrli je stari Herod; v Judeji in Samariji mu je nasledoval Arhelaj, ki ni bil manj nasilen kot oče; v Galileji je pa zavladal Herod Antipa, ki je bil vendarle za spoznanje boljši. Zato je sv. Jožef na angelov poziv zapustil z Marijo in Detetom Egipet in se za stalno preselil v Nazaret.

S preselitvijo v Nazaret se prekine vrsta znamenitih zunanjih dogodkov v Marijinem življenju. »Dete pa je rastlo in se krepilo, vedno bolj polno modrosti, in milost božja je bila z njim.« (Lk 2, 40.) Rastlo in krepilo se je pač ob skrbni Marijini negi v tihoti podeželskega trga. Tu so tekli dnevi drug drugemu podobni, vsak zase poln truda, nobeden pa tak da bi tvoril mejnik v življenju onega, ki ga je preživel. Samo eden je ostal Mariji neizbrisno v spominu, dan po končanih slo-

vesnostih velikonočnega praznika 1. 8. po našem štetju. Jezus je tedaj dopolnil dvanajst let. Galilejski romarji, ki sta z njimi vsako leto šla na praznik v Jeruzalem tudi Marija in Jožef, so se ta dan vračali domov. Zvečer so se ustavili v Beerotu, 40 kilometrov severno od Jeruzalema. Ko sta se Jožef in Marija sešla — moški in ženske so potovali ločeno — sta videla, da Jezusa ni. Vse popraševanje je bilo zaman. V skrbeh sta prebila noč in se vrnila drugi dan nazaj v mesto. Zopet je Marija prebila noč brez spanja. Tretji dan sta ga šele našla. Bil je v templju, sredi pismarjev, učiteljev postave in drugih, ki so ob sobotah in praznikih po širnih tempeljskih dvorih in dvoranah javno tolmačili sv. pismo in odgovarjali na vprašanja, ki jih je stavilo občinstvo. Vse se je gnetlo okoli te gruče, ki je nudila prizor, kakršnega najstarejši niso pomnili. Ljubezniv deček sredi sivih učenjakov, ki vprašuje, ugovarja, razlaga in pojasnjuje kot velik, in že tretji dan, pa tako bistro in razumno, da vse strmi. Mariji je zaplalo srce, ko ga je zopet zagledala. Brez ozira na okoli stoječe ga je poklicala in privila k sebi, med solzami govoreč: »Otrok, zakaj si nama to storil...?« On je pa mirno odgovoril: »Kaj sta me iskala? Nista li vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?« (Lk 2, 48.) Od sreče prevzeta nista umela, kaj je hotel tedaj reči.

Marijino življenje v Nazaretu je bilo zelo slično življenju marsikatere slovenske matere. Pač, drugi kraji, drugi običaji, vendar v bistvu je povsod isto. Mariji je

bila prepuščena skrb za dom. Kuhati, mleti žito v preprostem domačem mlinčku, pripravljati in peči kruh v nizki peči, kakršna stoji na vsakem jutrovskem dvorišču, hoditi po vodo na edini studenec, kamor še danes hodijo Nazarečanke, šivati novo in staro obleko, skrbeti za red in snago v hiši in pred hišo in podobna domača opravila: to je bila ona visoka naloga, katero je zahteval Bog od svoje Matere trideset let. Ko je doraščal, ji je pomagal Jezus, dokler ga ni vzel k svojemu delu sv. Jožef. Sicer pa je gospodinjila Marija sama. Življenje ob doraščajočem Jezusu, na zunaj neznatno, je bilo tem bolj globoko na znotraj. Marija je imela v Jezusu živ spomin velikih skrivnosti, ki so se z njo dogodile. Vsak dan globlje jih je umevala; bila je vsak dan Bogu bolj hvaležna za izkazane milosti, ga je vedno bolj prisrčno molila in vedno bolj vanj zaupala. Razgovori z Jezusom, ki je »napredoval v modrosti in starosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh« (Lk 2, 52) so ji odkrivali vedno nova spoznanja in jo napolnjevali z notranjo radostjo, da je pozabljala na zunanje težave. Mirno je prenesla tudi smrt sv. Jožefa, ki je prvi v Sv. družini dovršil svojo nalogo in se umaknil k očakom, da nastopi Jezus tudi na zunaj samo kot sin Marijin in božji. Kot vdova — redko slišimo o Mariji vdovi — se je še bolj oklenila Jezusa. Ni bilo skrivnosti med njima; že je izvedela, da se bliža čas ločitve. Vdano ga je pričakovala, dasi z boleščjo v srcu. Z. Z.

Rože ljubezni

Da današnji svet ne izžareva ljubezni, ki jo je delo in usmiljenje Kristusovo užgalo v srcih prvih kristjanov, predobro vemo. Na vsak korak srečamo mrzla srca, ki s svojo brezobzirnostjo večajo boleščjo in trpljenje bednih in pomoči potrebnih trpinov. Zgodí se dostikrat, da že zaničljiv pogled trdosrčneža zamori vsako prošnjo v grlu siromaka. Če bi iz vsakega človeka, ki mu ni treba prositi, govoril apostol Kristusov, ne bi nihče tarnal, kajti — krščanska ljubezen bi bila med nami.

Taka je bila ljubezen v krogu Kristusovih učencev, ki so jo dalje vsajali v srca vernikov z besedo in delom. Taka je bila ljubezen med francoskim ljudstvom, ki je vzcvetela iz del sv. Vincencija Pavelskega. Ubog, preprost dušni pastir, kakor je bil,

se je zavedal, da se vera v Kristusa kaže v ljubezni do vseh bratov in sester. To misel je trajno polagal v srca odličnih dam, plemenitih oseb in v duše preprostega ljudstva. Bil je pravi apostol Kristusov, vsi ti pa so bili njegovi učenci, delavci po njegovem zgledu. Ljudje so v onem času (po 30 letni vojni) od lakote umirali; ponoči so se zakopavali v kupe gnoja, da so si ogreli premrle ude. Smrt je morila. Ali v bran se ji postavi z ognjem ljubezni sv. Vincencij. Sam popoln siromak je spravil skupaj in razdal vsak mesec 16 do 20 tisoč francoskih liver. Premostil je prepad med bogatinom in — revežem. In v tem je vsa njegova veličina: po njem je odličen gospod, plemenita gospa segla v roke preprostemu trpinu. Poudarjal je pravičnost

zlasti tudi pri odlični družbi; rad je naglašal načelo Kristusovo: »Nad vse pa je ljubezen.« Čudovito je znal združiti naravno z nadnaravnim, pravičnost z ljubeznijo! Vse v blagor človeške družbe.

Temelj naše ljubezni je Bog. Če je res v nas ljubezen do Boga, mora nujno biti v nas tudi ljubezen do bližnjega, ker smo vsi otroci istega Očeta — Boga. Če ljubiš Boga z vso dušo, moraš nujno ljubiti tudi njegovo podobo v človeku — tvojem bratu.

Glavni cilj ljubezni je združenje z Bogom. Vsi moramo dospeti k Bogu. In da moremo dospeti k Bogu, je Bog človeško srce ustvaril za krščansko ljubezen, da z njo drug drugega dvigamo k Bogu. Sv. Janez Evangelist tako iz ljubezni govori: »Kdor ima premoženje sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem? Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.« (1 Jan 3, 17—18.)

Kako naj se to zgodi?

Sv. Vincencij Pavelski se pelje po ulicah šumnega mesta Pariza. Iz molitve ga zdrami jok otroka kraj ceste; po ulici pa se podi tropa razvajenih mladičev. Hitro stopi k otroku; ta mu kaže rano na umazani roki. Svetnik ga posadi na voz, odpelje k zdravniku in plača vse stroške, ne da bi vprašal, čigav je in odkod, ker je vedel, da je njegov bratec — sin istega nebeškega Očeta. Posnemaj! Odpri srce; pojdi in privošči ljubeznivo besedo bolnemu sosedu, ki ga morda že domači prezi-

rajo in mu smrt žele. Kako veliko delo boš storil, če ga obiščeš, če mu daš zdravja iz svoje globoko v Kristusu živeče duše! In če kaj podariš, daj z ljubeznijo iz vse svoje duše in vsevidni Bog te bo blagoslovil.

Kako še v dejanju in resnici kažemo krščansko ljubezen?

Na postelji leži bolnik, poln ostudnih ran. Preprosta redovnica mu streže; oko se ji orosi ob vsakem njegovem obupnem vzdihu. Z ljubeznijo mu streže kakor žena, ki je življenje postavila v službo trpečih. Nič ne godrnja, njene misli so ena sama molitev k Bogu za njegovo dušo in telo. Žarek njene tako globoke ljubezni prodre v dušo bolnikovo — še trenutek goreče molitve in milost božja sije v njegovi duši. Ker je v resnici gorela krščanska ljubezen v njeni duši in ker je v požrtvovalnih dejanjih izlila vso svojo ljubezen za bolnikovo rešitev — sta dosegla višek sreče oba: Milost božja je prebivala v njunih srcih.

V vsakem človeku mora bivati čut družabnosti, zavest dolžnosti za pomoč. Poslušaj svojo vest, ki te veže pred Bogom. Čim težji časi prihajajo, tem bolj moramo delati za Kristusa s pravo, čisto in nesebično ljubeznijo. V naših srcih mora goreti ogenj ljubezni, ogenj, ki naj šveti daleč na okoli, da bodo tudi oni, ki nimajo usmiljenega srca za preprostega reveža, spoznali, da smo vsi otroci enega Očeta v nebesih, da so vsa srca ustvarjena za ljubezen v Bogu.

Nazaj k materi sv. Cerkvi

Nemška nabožna pesnica Kordula Pe-regrina, rojena Wöhler, pozneje omožena Schmid (Šmid) se je rodila 17. junija 1845 v Malhinu na Meklenburškem. Njen oče je bil luteranski pastor (pridigar). V uvodu svojih pemi »Kaj pripoveduje večna luč« opisuje sama svoje spreobrnjenje h katoliški veri.

Piše: »Bila sem v prvi mladosti in živela v najugodnejših zemeljskih razmerah, kar si jih more človek le poželeti in sanjati o njih, a vendar je bila na dnu mojega srca neka praznота, neka vrzel, lakota in hrepenenje, ki ga nisem mogla z ničermur pregnati in utešiti, četudi nisem prav za prav dobro vedela, po čem tako vroče hrepenim. Ko sem — ne še prav 16 let stara — prvič prišla v neko katoliško cer-

kev in se prvič v svojem življenju bližala utripajoči večni luči in začutila skrivnostnih diih od oltarja, tedaj mi je bilo brez vsakega človeškega pouka hipoma jasno, po čem je moja duša tako silno žejala, kakor jelena po hladni studenčnici, in kaj ji je do zdaj kljub vsej zemeljski sreči tako bolestno manjkalo. Manjkalo ji je osebne bližine, telesne navzočnosti živega Boga, o kateri žal siromašni protestanti ničesar ne vedo in nočejo ničesar vedeti.

Od one prve ure, ko sem se mudila v katoliški cerkvi, je ostalo moje srce kakor privezano na oltar. Dasi nisem imela prilike, da bi se natančneje poučila o najsvetejšem Zakramentu, sem imela vendar po čudovitem in skrivnostnem vplivu milosti božje tako trdno vero vanj in tako

gorečo ljubezen do njega, kakor bi že takrat bila katoličanka ali celo rojena v katoliški veri.«

Dasi bi bila blaga Kordula takoj rada prestopila v katoliško vero, ni mogla, ker jo je pri tem ovirala državna postava. — Nemška postava je namreč takrat zahtevala, da mora oni, ki hoče menjati vero, biti polnolen, t. j. star 25 let. Zato je morala čakati še polnih 9 let, preden je mogla ustreči svojemu srčnemu hrepenenju. Vendar je bila popolnoma katoliškega mišljenja in je že v tistih letih delala čisto katoliške nabožne pesmi zlasti o presv. Reš. Telesu, v katere je izlivala vso svojo vero, ljubezen in srčno hrepenenje po Njem. Njej je Gospod pri onem prvem obisku kar čutno dal spoznati, da je resnično On sam kot Bog in človek pričujoč v posvečeni hostiji. Zato ni prav nič dvomila, prav nič preiskovala o resničnosti katoliške vere. Sama pravi: »V svojem srcu sem bila neomahljivo prepričana, da mora cerkev, ki ima trdno vero v najsvetejši Zakrament in ki ima samega živega Boga v svojih tabernakljih, tudi v drugih verskih resnicah prav imeti, in da mora biti že zato edino prava Cerkev, ker more samo ona nuditi človeškemu srcu pravo srečo za časnost in za večnost v osebnem in bistvenem združenju z evharističnim Bogom.«

Malo je takih, ki bi tako hitro in jasno spoznali resnico in jo tudi sprejeli. Vidi se, da je to mlado in plemenito dušo Gospod sam iz tabernaklja čudovito razsvetljeval in vodil.

»Tako« — pravi — »je pritegnjena od vezi ljubezni v tabernaklju odkritega Boga trda protestantka in pastorjeva hči poleti 1870 postala srečen otrok katol. Cerkve.«

Nato je bivala skoraj 5 let v nekem zavodu na Tirolskem. Ni se mogla Bogu dovolj zahvaliti za veliko ugodnost, da je skozi okno svojega stanovanja mogla gledati ravno na tabernakelj cerkvice, ki je bila poleg zavoda. Dasi je Inska dolina, ki se je razprostirala pod zavodom, prekrasna, vendar je pogled na to prirodno lepoto ni tako očaral kakor pogled na tabernakelj in večno luč pred Njim, ki je najlepši med človeškimi otroki.

Kordula Peregrina je prava evharistična pesnica. Vse njene pesmi so verske vsebine, a najlepša je zbirka »Kaj pripoveduje večna luč«, v kateri prelepo opeva

Steinle

Marijino obiskanje

presveto Rešnje Telo. Sama pravi, da je te pesmi bolj molila ko pisala. Hoče reči, da so ji ko molitev prikipele iz dna srca.

Poleg milosti sv. vere je bila Bogu najbolj hvaležna za dobroto, da ji je naklonil v osebi frančiškana p. Arzenija Niedrist (Nidrist) tako izvrstnega dušnega vodnika. Bil je goreč častivec presv. Evharistije. Kordula piše o njem: »Nikdar še nisem videla gorečnejšega častivca presv. Zakramenta, kakor je bil on. Tega niso razodevali samo njegovi navdušeni govori, ampak tudi njegova neprimerljiva, svetniška pobožnost, zbranost in dostojanstvenost pri opravljanju najsv. daritve.

Ta mož božji je njeno ljubezen do presv. Zakramenta še bolj razvnel, da je kot izvrstna katoličanka le za Jezusa živela in jo tudi spodbujal, da je izdala pesmi, ki jih je — kakor sama pravi — »v navalu svoje ljubezni do Gospoda občutila, zapisala in zapela.«

Tuai naši bratje na Vzhodu časté Marijo ...

V uvodu svojih poezij je svoja čuvstva do presv. Zakramenta nekako strnila v te-le besede: »Jezus v presv. Rešnjem Telesu je naša najgorečnejša ljubezen, naše pravo življenje, naša najboljša tolažba, naša najbolj razveseljiva luč. Vse, kar nam o Njem govori in poje, nanj kaže in spominja, je za nas tako ljubo, spodbudno in

milo, kakor pesem domačih zvonov, kakor glas z nebes, kakor pozdravi iz drugega rojstnega doma otrokom v tujini.«

Naj bi prisrčni izrazi prekipevajoče ljubezni te srečne duše tudi našo vero do Gospoda poživili, tudi našo ljubezen razplamteli, da radi k Njemu hitimo, se z Njim združujemo, zanj trpimo in živimo.

M. Štular.

Delavec Matej Talbot

Gospod pater in frater.

»Svetnik hodi v našo cerkev! Obhajal sem ga,« je rekel p. Celsus bratu Krispinu, ko mu je ta snemal mašni plašč z ramena.

»Delavec Matej bo!« je opomnil brat.

Ko je o. Celsus odmolil zahvalo po maši, je pomignil fratru Krispinu: »Ti, veš kaj več o tem možu? Obhajal sem ga že nekajkrat. Še nikdar nisem videl nikogar, da bi mu tako obraz žarel pri obhajilu, kakor temu možu.

Šla sta iz zakristije na svetel hodnik z velikimi, okroglo obokanimi okni.

»Nihče drugi ni bil kot delavec Matej Talbot. Bolj majhen — podolgast obraz — visoko čelo — malo že plešast —« spregovori fr. Krispin.

O. Celsus je prikimaval.

»Je že pravil! Matej Talbot! Dela pri podjetju »Martin«, kamor je prišel od Pembertonu. Jaz sem ga že večkrat opazoval na skrivaj skozi omreženo okno—«

»A, tako moliš, frater Krispine,« se je nasmehnil p. Celsus.

»Že ob petih čaka pred cerkvijo, če ne že prej. Dostikrat sem ga že videl skozi okno. Kleči na stopnicah pred samostanom ali pa ob ograji pri vходу. Čujte, kaj je bilo pred kakim mesecem dni! Videl sem ga tako čakati; bil je še mrak, okrog pol pete. Matej pride po ulici proti cerkvi, čaka in se obotavlja. Oddaleč se začuje krepak korak; policist jo primaha. Matej stopi pod obok vrat, ki peljejo na dvorišče. Mož postave postane še bolj pozoren. Pristopi: »V imenu postave«. Izprašuje ga sem in tja. »K maši sem prišel,« zatrjuje Matej. — »K maši? Zdaj ko so še vse cerkve zaprte? Vsak potepuh, ki misli iti krast, bi se izgovarjal z mašo! Cerkev je šele ob šestih odprta in zdaj je komaj pet, he —!« Roka postave je krepko stresla možička za ramo. »Saj bo kmalu prišel brat zakristan in bo odprl in me pustil noter,« trdi Matej. Prav tedaj pride po cesti drug policist. Ko spozna vso zadevo, reče: »Le pusti ga brez skrbi! Poznam moža. Sem ga sam že dostikrat videl čakati pred kakšno cerkvijo. Tedaj sem šel tudi sam in odklenil cerkev, da je bil Matej na varnem.«

Pater Celsus se je smehljaj: »Živa izpoved vere!«

»Ali veste, da vedno na golih kolenih kleči?«

»Kako?! Ali si hlače zaviše?«

»Nihče ne bi opazil! Pa frater Krispin ima dobre oči. Na kolenih ima hlače po dolgem razparane. Kadar vstane ali gre, se seveda to ne opazi; ko poklekne, pa z lahkoto razgali koleno. Zato menda hodi v suknji tudi takrat, ko ni preveč mraz.«

O. Celsus se smehlja, izvleče iz rokava tobakiro, potrka po pokrovčku s skrivljenim kazalcem in ponudi bratu Krispinu: »Fr. Krispin ima oči kot jastreba.«

»Kot jastreb, p. Celsus! Kadar odprem cerkev, poklekne Matej ob vhodu in poljubi tla. Nato gre k oltarju, moli tam nekaj časa, potem pa gre od postaje do postaje in opravi pobožnost sv. križevega pota. Zdaj šele se odpravi na svoj navadni prostor, da vidi na oltar. Med mašo gre k sv. obhajilu. Ves ta čas nima molitvene knjižice, ampak moli z zaprtimi očmi, kleči pokonci zravn, ima roke sklenjene in se nikamor ne opira. Pri evangeliju ne vstane —«

»Praviš, da pri evangeliju ne vstane?«

»Menda za to ne, da se ne bi raztresel. Sam sem bral v življenju ne vem že katerega svetnika, da tudi ni med molitvijo nikdar vstal prav zato, da se ne bi raztresel. Menda tudi Matej prav zato tako dela. Saj se sicer tako varuje, da ne bi kaj preveč očitno pokazal svoje pobožnosti. Videl sem ga nekoč skozi mrežo, ko je molil križev pot: drsal se je po kolenih od postaje do postaje; ko pa sem šel pripraviti oltarje in po cerkvi popraviti lučke, je pa od postaje do postaje hodil. Razen posebne zbranosti, ki se mu bere

Fr. Ambrozij

Kuna na Pelješcu

Prenos nazaretske hišice

(Gl. dopis)

z obraza, ni ničesar, po čemer bi ga mogel ločiti od drugih ljudi.«

Tako sta slonela na velikem, okroglo obokanem oknu samostanskega hodnika. Tedaj pa opazita Mateja, ki je vprav prišel iz cerkve. Stisnil si je sukno okrog kolen in še pogladil lepega psa, ki je čakal pred cerkvijo nemara na svojega gospoda ali gospo.

»Tale je, ali ne?« reče Krispin.

»Da, ta bo!« reče p. Celsus.

Gledala sta za njim. Odhajal je naglih korakov. Ni pogledal ne na levo ne na desno.

Iv. Pucelj.

Novomašnikova prošnja

Marija, ali veš skrivnost,
da Jezusa bom daroval
in belo sveto Hostijo
v rokah vsak dan povzdigoval,
ljubezen božjega Srca
v skrivnostni dar izlival
in grehe širnega sveta
s Krvjo Gospodovo izmival?
Ti spomnila si se na mé,
na pot me sveto povabila,
odprla blago mi srce,
največji dar mi izprosila.

Nevreden svete sem časti,
to dobro vem, Marija,
zato naj tvojih milosti
mi venec pot ovija.
Odpri brezmadežne roké,
posvetnost iz srca preženi,
očisti madežev srcé,
vsa pota v lilije odéni.
O prosi Vsemogočnega,
duhovnikov ljubeča Mati,
da večno zvest, Brezmadežna,
ti mogel bom ostati!

Gr. Mali.

Naše delo

VII.

Nekajkrat sem že rekel, da tisti človek, ki si je zamislil vprašalnik, ni bil ravno veleum, za družbeno življenje je pa storil le veliko dobrega. Majhna škrinjica z odprtino na vrhu, je to, in skozi to odprtino je šlo že nešteto drobnih papirčkov, skrbno skupaj zvitih in na vsakem papirčku je stopilo pred vodnika MD novo vprašanje.

Če bi danes presojal vprašanja po njih vrednosti, bi moral povedati, da je bilo nekaj takih, da so jih razboriti člani ali dobro v naukih podkovane članice lahko sami rešili in jaz nisem imel z njimi drugega posla, kakor da sem zastavljeno vprašanje prebral. Tisti, ki je tako, recimo, bolj »nedolžno« vprašanje reševal, se je pa obenem vadal, kako nastopiti z daljšim ali krajšim govorom pred večjo družbo. In tudi to se mi zdi prav. Člani naj včasih tudi sami govore. Ni treba, da bi zajemali ravno iz studencev najvišje učenosti. Kar pa znajo povedati, zakaj bi ne povedali!

Na skrbno skupaj zvitih listkih sem bral skrite dvome, boje, skrbi in pomisleke; sploh vse, kar je begalo njih duše in srca. Javno povedati jih je bilo težko; v zasebnem razgovoru so se nekako sramovali povedati, kaj jih teži; drobnemu listku so pa zaupali, zlasti še, ker se nanj ni bilo treba podpisati. Zaradi zadnjih dveh besedi naj pa nihče ne sumniči in ne

sklepa, da so bili morebiti moji ljudje mojstri v pisanju slavnoznanih pisem brez podpisa. Kaj takega jim ne smem očitati. S svojimi vprašanji so pa morebiti nevede in nehote koristili tudi drugim, ki so bili v enakem obsojenju. Pa če bi bili vedoma koristili, bi tudi ne bilo nič hudega.

Dobil sem pa tudi vprašanja, iz katerih se je dalo razbrati, da imajo moji ljudje ob raznih prilikah odprto uho za razne puhlice in zabavljice, ki jih krščeni in nekrščeni sovražniki božji ob vseh mogočih prilikah vsipljejo na sv. Cerkev in sploh na vse, kar je božjega in svetega. Vstala mi je celo sumnja, da morebiti pogledujejo v veri sovražno časopisje. Pa sem jo hitro zatrl. Kdor med svetom živi in med svetom dela, vendar ne more biti gluhi in slepi za to, kar lahko sliši in vidi. Kar veselila me je odkritosrčnost teh ljudi. Slišijo, pa ne verjamejo; pojasnila iščejo, in celo to sem sam slišal, da se spuste tudi v razgovor s takimi ljudmi in da so marsikaterega širokoustneža v kozji rog ugnali. To me je pa kar razveselilo. Še raje sem jim pojasnjeval stavljena vprašanja.

Vedno sem z zanimanjem odpiral to skrinjico vprašujoče radovednosti. Za kaj se vse zanimajo ti moji ljudje! Vprašanje se vrsti za vprašanjem, skoraj vsakemu se pozna, da je vzeto iz življenja in za življenje, prav malo je takih, da bi jih lahko vrgel med pleve.

Vzorna Jantovska Marijina kongregacija v Velikih Laščah — z novo zastavo

Dobil sem vprašanje: »Zakaj danes več ne žive svetniki?«

Povedal sem jim, da še žive. Ne samo oni, ki žive večno življenje v nebesih, ampak tudi taki, ki žive še časno življenje na zemlji.

Pa je precej zašumelo po dvorani: »Kje, kje, kje?«

Če bi moj prijatelj še danes živel, bi bil morebiti nasvetoval, naj gredo radovedneži v Konnersreuth. Ali dvomim, da bi bila pot uspešna. Tam namreč vsak radovednež ne dobi pristopa. Tako jim je pa dal čisto pameten odgovor: »Ko so ljudje vpraševali Janeza Krstnika, če je on Kristus, jim je odgovoril, da ni. Dodal je pa še, da je Kristus že sredi med njimi, pa da ga oni ne poznajo. Tako je tudi s svetniki. Na zemlji so, pa jih Bog človeškim očem skriva. Ne ravno v zatišje samostanov, ne v puščavo; lahko so med svetom, pa le nihče ne ve zanje. Saj je že sv. Pavel zapisal, da si je Bog izvolil, kar je nespametnega na svetu, da bi osramotil modre, in kar je slabotnega, si je Bog izvolil, da bi osramotil, kar je močnega. To se pravi po domače, da Bog obudi svetnike, kjer jih sam hoče. Ne samo med učenimi in bogatimi, tudi med preprostimi in siromašnimi...«

Koliko da je svetnikov, so hoteli vedeti moji vprašalci. Hm! Koliko! Ko bi sam vedel! Ni take pratike na svetu in ne takega koledarja, kjer bi mogli najti imena vseh svetnikov. Tu je storil moj prijatelj, kakor je Bog naredil Abrahamu: »Poglej nebo in razštej zvezde, če jih moreš.« Prav res. Število svetnikov je neskončno.

Kaj treba storiti, da kdo postane svetnik? Malo sem se nasmehnil pri tem vprašanju. Ali bi rad kdo to čast dosegel? Zelja ni tako napačna. Povedal sem pač toliko, piše moj prijatelj, da smo mi, povprečni kristjani še daleč od svetništva. Treba je, da se odlikujejo v čednostnem življenju, da postanejo naravnost junaki v čednostih. Od junaka se pa zahteva več kakor od navadnega vojaka, prostaka. Ni potreba seveda, da bi bili prvovrstni junaki v vseh čednostih. Čednostno življenje v vsem, kakor ga zahteva Bog; v nekaterih stvareh pa še prav posebej. Sv. Alojzij je svetnik vseskozi, naravnost mojster je pa v sv. čistosti. Sv. Frančišek Ksaverij je junak povsodi, neumoren pa je v svoji misijonski gorečnosti.

Albert Mariotto.

Chantilly

Sv. Marija Magdalena

Ali ni sv. Cerkev krivična, ker nam Slovincem še ni dala nobenega svetnika?

Tole vprašanje pa že malo diši po strupenosti cerkvenih nasprotnikov. Kakor bi bilo od sv. Cerkve same odvisno, komu naj prisodi svetnika! In kakor bi Cerkev delala razliko med izvoljenimi in neizvoljenimi narodil! Živimo, da bomo narod svetnikov, in Cerkev nam bo gotovo dala, kar bomo zaslužili. Cerkev ni kaka tovarna, kjer bi se narodom na ljubo izdelovali svetniki; kdor pa bo živel po naukih, ki jih Cerkev uči, kdor se bo odlikoval v tem, kar Bog od nas hoče, bo lahko dosegel svetniško čast.

Pa brez denarja ni še nobeden postal svetnik. Če si torej bogat, ti je svetniška čast na razpolago, če si siromak, pa ne boš svetnik, če si tudi junak v vseh čednostih. Ali ni tako?

Vidite! Tole vprašanje je pa že kar zabeljeno z vsemi mazili cerkvenih nasprotnikov. Resnica je pa, da je pri Bogu, v nebesih, že marsikdo, ki uživa svetniško čast, čeprav sv. Cerkev svoje besede o tem še ni izrekla. Zakaj pri Bogu ni po-

Andrea del Sarto

Sv. Marjeta

Pisa

trebnega nobenega preiskovanja, Bog ne pozna nobenih komisij. Tam gre vse za stonj — za nebeški denar.

Na zemlji je pa to drugače. Cerkev je primorana, da raziskuje življenje izvo-

ljencev božjih. Cerkev je navezana na zunanje dokaze svetosti, zato zahteva izrednih dogodkov, uslišanj, čudežev, ki so se zgodili na priprošnje tistih, ki jih hoče postaviti svetu za vzornike in jih dvigniti na oltar javnega češčenja. To preiskavanje pa ni zastonj. Za take stvari treba denarja. To je vse resnica o tem, kar zlobni svet Cerkvi očita. Očita pa zato, ker Cerkve ne pozna in ne njenega delovanja. Preiskave so nemalokrat dolgotrajne, tisti, ki preiskujejo, pa niso angeli, ampak ljudje, in hočejo in morajo živeti. Zaradi preiskav je treba tudi marsikdaj potovati po svetu in potovanja današnjih dni tudi niso zastonj.

Kdo pa bo prvi slovenski svetnik?

Prerokovati je težko, ugibamo lahko. Imenujejo se razna imena. Največkrat slišimo: Slomšek in Baraga. Oba škofa. Eden misijonski škof doma, drugi misijonski škof v tujini. Eden z vso dušo gori za zveličanje lastnih rojakov, drugega žene skrb za zveličanje duš med Indijance. In Slomšek ima pred očmi zveličanje drugih narodov in pospešuje po svojih močeh misijonsko delo sv. Cerkve; Baraga se pa sredi indijanskih pragozdov spominja svojih rojakov doma in jim sadi »Nebeške rože«, ter jim pošilja »Zlata jabolka« in še nebroj drugih dobrot iz bogate zakladnice svoje plemenite duše.

Skrb naše Marijine družbe pa bodi, da obsuje nebo s prošnjami za oba naša svetniška junaka, pa tudi, da se priporoča obema v časnih in v duhovnih zadevah. Če hočemo imeti svetnike, si jih moramo izprostiti in prislužiti, takorekoč izsiliti.

Prijatelj! Ali boš hud, če tole tvojo prošnjo priporočim vsem slovenskim Marijinim družbam, sploh vsem slovenskim rojakom. Svetnika Slomšek in Baraga morata postati predmet naših gorečih molitev, cilj našega hrepenenja, beseda naših besed. V tem oziru ne bodimo kakor kresni ogenj, ki v eni noči zagori in v isti noči ugasne; naše hrepenenje mora rasti iz dneva v dan, iz leta v leto, dokler ne bo želja postala živa resnica. Prosimo za milost lastnih svetnikov-rojakov in priporočajmo se jim!

Odkril sem vam ljubi člani MD, eno samo stran iz skrivnostnih predalov našega vprašalnika. A zdi se mi, da je ta

stran za naše versko življenje ena najvažnejših.

Slomšek, Baraga... dvoje jasnih vzorov, dvoje svetniških duš...

O Bog, daj nam dočakati tisti srečni dan... Ali mar preveč zahtevamo? Tvoja ljubezen je neskončna, Tvoja dobrotljivost brezmejna...
Janez Langerholz.

Zgodbe krščanske matere

Sklep.

Kmalu po tistih dneh, ki je v njih umrla gospa Elizabeta Canori-Mora, so Rimljani večkrat videli gosposkega moža, ki je romal bos in razoglav do sedmerih glavnih cerkva rimskega mesta. Imel je solzne oči.

Marsikdo je pogledal za njim, se nasmešnil, zmajal z glavo, se namrdnil in si svoje mislil. Marsikdo je pa imel docela drugačno sodbo kot oni, ki se je nasmešnil ali zmajal z glavo.

Tiste čase so Rimljani večkrat videli prav tistega gosposkega moža, kako je skrušen v cerkvi San Carlino v kakem polmračnem kotu klečal in jokal.

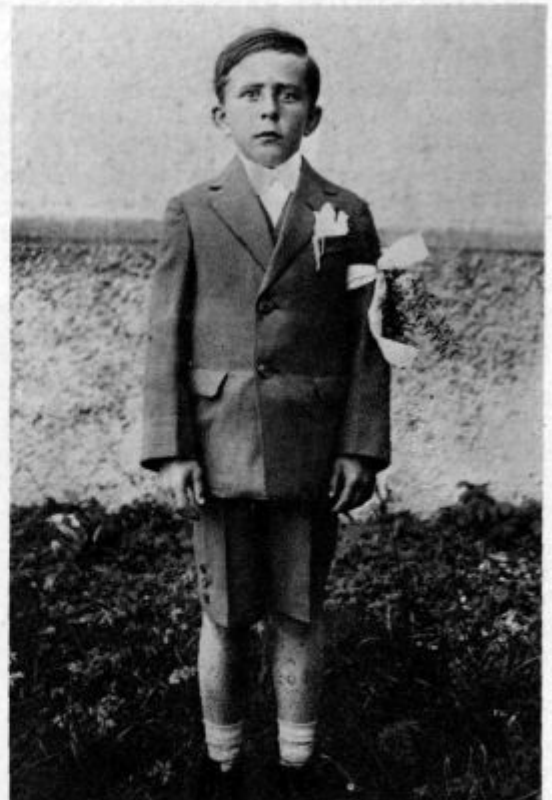
Devet let po tistih časih je živel v konventualnem samostanu frančiškanov pri sveti Doroteji v Trastevere menih, kakih 60 let star, p. Anton.

Njegovi sobratje so rekli: »Treba je samo patra Antona pogledati, pa boš videl obraz apostola Petra, ki so se mu — kakor trdi izročilo — naredile brazde na obrazu od solz kesanja radi tega, ker je bil Gospoda zatajil. In kako ne! Saj vse noči prejoka in pravi, da ima sveto noč!«

Ta p. Anton je kaj rad svojim sobratom pokazal podobo ženske, ki jo je nosil na dnu svojega klobuka, in s solzami v očeh jim je pripovedoval: »Veliko sem jaz s svojim grešnim življenjem pripomogel k njeni svetosti.«

Bil pa je ta gosposki mož, ki je romal bos in gologlav do sedmerih glavnih rimskih cerkva in ki je tolikrat jokal v cerkvi San Carlino, bil je ta menih p. Anton, — nekdanji advokat, gospod Krištof Mora, ki je nosil na dnu klobuka podobo svoje blagopokojne žene, gospe Elizabete.

Kdor je bil 9. septembra čez dvajset let po smrti Elizabetini v frančiškanski konventualni cerkvi v Sezze, ta bi bil lahko pri pogrebni slovesnosti za menihom, ki je njega truplo ležalo v odprti krsti, slišal, kako je pel mašnik zanj zaupno drhtečo prošnjo: »O Bog, ki ti je lastno, da vedno usmiljenje izkazuješ in prizanašaš, ponižno te prosimo za dušo tvo-

*Iz Marijinega vrtca
odšel na nebeške vrtove...*

(† Ludovik Bokal)

jega služabnika, duhovnika Antona, našega brata, ki si jo danes iz te časnosti odpoklical; ne daj jo v roke zoprniku in ne pozabi je za zmeraj, ampak zapovej svojim angelom, da jo

sprejmejo in pripeljejo v rajsko domovino, da, ki je v tebe upala in verovala, ne bo trpela peklenskih kazni, ampak bo posedla večne radosti. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.»

Rimska kronika. Svetniški proces se je začel za več blažencev. Med njimi so: bl. don Bosco, kapucinski brat bl. Konrad, angleška mučenca iz dobe Henrika VIII.: nadškof Fišer in Tomaž Mor. — Prošnja za proglašenje svetništva je vložena tudi za blaženo Hemo, ki je bila rojena v Pilštajnu na Štajerskem. Bila je sorodnica sv. cesarja Henrika II. in njegove soproge Kuniğunde. Njeno truplo počiva v kripti cerkve na Krki (Koroško). — 40 letni jubilej enciklike »Rerum novarum« je privabil v Rim tisoče delavstva iz vsega sveta. Sv. oče je sprejel in nagovoril zastopnike posameznih narodnosti; skupni sprejem odposlancev 20 narodnosti je bil pa na Damazovem dvoru, kjer je papež Pij XI. razjasnil vsebino nove okrožnice »Quadragesimo anno«. Njegov očetovski nagovor se da izraziti kratko s tremi značkami: Molitev, de-

lavnost, žrtev. To trojno udejstvovanje naj donese ne samo v življenje posameznika, marveč tudi v življenje družin in velikega občestva ljubezen, pravičnost in mir. — Od 7. do 10. maja so imeli v Rimu velik narodni Marijanski kongres v spomin na 1500 letnico efeškega cerkvenega zbora. Zborovanja so bila v baziliki 12 apostolov. Od tu se je razvrstila dolga procesija z milosti polno podobo božje Matere do lateranske bazilike. Kip je bil postavljen na navlašč za to slovesnost prirejenem gala-vozu, v katerega je bilo vpreženih šest vrancev. Dež cvetja se je vsipal na podobo Marijino med procesijo. — Z a s v o j e g a n a m e s t n i k a (generalnega vikarja) v rimski škofiji je imenoval papež Pij XI. kardinala Fr. Marchetti-Selvaggiani. (Na tem mestu je bil poprej † kardinal Pompilj.) Kard. Marchetti je služboval več let v monakovski nuncijaturi;

med vojsko je načeloval pomožnemu (karitativnemu) odseku, ki ga je vzdrževala sveta stolica v Bernu; l. 1918 je prišel kot nuncij v Venezuelo, l. 1920 pa kot nuncij na Dunaj. L. 1923 se je vrnil v Rim in je vodil tajništvo kongregacije za širjenje vere. — Č u d e ž s v. J a n u a r j a, mučenca, se je letos početkom maja v Neaplu zapet ponovil. Kri je v zapečateni steklenici postala tekoča takoj, ko so jo izpostavili, še preden so se začele molitve, kar se že od l. 1792 ni zgodilo. Naval vernikov je bil velikanski.

»Rerum novarum.«

»V 40. letu« (»Quadragesimo anno«) so začetne besede, ki se po njih imenuje nova okrožnica sedanjega papeža Pija XI., kot nekako spopolnilo Leonove okrožnice »Rerum novarum«. Sveti oče poudarja najprej tole: »Okrožnica Leonova je položila temelj in dala pobudo, da se je ustvaril in uredil nauk o dru-

Fr. Gorše

Prijateljčka ...

žinskem in gospodarskem življenju po katoliških načelih; okrožnica Leonova je povzročila, da se je započela skrb za versko-nravno, za družabno-gospodarsko izobrazbo delavstva; Leon XIII. je s svojo okrožnico izpodrinil stopnjo za stopnjo oni liberalizem, ki je obvladoval poprej vse javno življenje; napravil je prostor socialni politiki, ki ima za geslo: pravičnost. — Papež obsoja v novi okrožnici zmote današnjega časa glede lastnine: samopašnost posameznikov, pa tudi »kolektivizem«, skupnost vsega. Da označi razmerje kapitala in dela, ponavlja sveti oče besede Leona XIII.: »Kakor kapital brez dela, tako tudi delo brez kapitala ne more obstati.« V preteklosti se je razvilo vsekako med delom in kapitalom preveliko in nepravilno razmerje; saj vidimo na eni strani ogromno premoženje v rokah nekaterih bogatašev, na drugi strani pa nepregledne množice takih, ki žive samo od dnevnega zaslužka in nimajo drugega, nego zmožnost za delo. Nova ureditev vsega gospodarstva je nujno potrebna. Skupni donos kapitala in dela naj bi se po pravcu pravične skupne blaginje razmerno delil. Ta smoter bi se ob sedanjem redu dosegel samo s pravičnimi in primernimi plačami.

Socializem, ki je hotel rešilno nastopiti, se je razvil še v hujšo nesrečo, kot zlo, katero naj bi odpravil; en del socializma je šel do krajnosti socialističnih načel in si nadel ime: komunizem. Da se njega načela ne morejo složititi z naukom svete Cerkve, je na dlani. Drugi del socializma ima mnogo zahtev, ki so v soglasju s pravičnostjo, zato jih zagovarja tudi Cerkev; drugače pa ima ta del take pojme o človeški družbi, ki so evangeliju docela nasprotni; zato je pa vsako temeljno združenje z njim izključeno. »Ni možno, da bi bil kdo obenem dober katoličan in resničen socialist.«

Sv. oče kliče in vabi z očetovsko ljubeznivjo vse, ki so zašli vsled mamečega upanja v zmoto in v tabor socializma, nazaj k materi sv. Cerkvi.

Kje je pa vzrok, kje korenina današnjega socialnega zla? Papež Pij XI. pove naravnost: Sedanje gospodarstvo kakor tudi socializem sta usmerjena le na tostransko, pozabljata pa Boga in večnost. Zdravilo mora torej veljati tej gnili korenini. Dvigniti je treba zmisel in srce k Bogu; napolniti je treba dušo z višjim, plemenitejšim hrepenenjem. Nравne preroditve potrebujemo; zavladati mora pravičnost; hkrati pa ostane še obširno polje za ljubezen, ki naj združuje vse ljudi v skupnost prave, velike družine! Za to enotnost pa morajo vsi sodelovati, kateri so dobre volje!

Pri skupnem sprejemu delavstva in delodajalcev je sv. oče posebno poudarjal tri reči, ki brez njih ni upati rešitve soc. vprašanja:

molitev, delo za bližnjega in odpoved lastnega udobja, da bo mogel tudi bližnji živeti vredno in dostojno življenje. V tem naj bodo smernice novega socialnega dela!

K 40 letnemu jubileju delavske enciklike so pripeljali posebni vlaki zastopnike delavstva iz teh-le dežel: Iz Argentine 50, iz Belgije 470, iz Čehoslovaške 350, iz Francije 1600, iz Anglije 64, s Holandske 500, s Poljske 197, iz Španije 153, iz Švice 517, iz Avstrije 232, iz Kanade 50, iz Nemčije 854, iz Ukrajine 35, z Ogrske 325, iz Jugoslavije 30. Z manjšimi skupinami je bila še zastopana Amerika, Mehika, Kolumbija, Peru, San Salvador, Uruguay.

Spominščina iz življenja Pija X. Na Dunaju je umrl jezuit P. Fonk, prvi rektor papeškega svetopisemskega zavoda v Rimu; nazadnje pa duhovni voditelj dijakov v Pragi in končno na Dunaju. Fonk je bil znamenit učenjak in poseben prijatelj in svetovalec papeža Pija X., ko je ustanavljal novi biblični zavod. Vse je bilo lepo zasnovano, samo denarja nikjer. Ubogi sveti oče je bil zadnje denarje ohrnil v prid ponesrečenim ob mesinskem potresu. Toda zanesel se je na božjo Previdnost. Zato je nagovoril patra Fonka, naj obenem z njim opravlja devetdnevnicu k presv. Srcu božjega Odrešenika. Tri, štiri devetdnevnic sta že oba opravila; devetdnevnic so dosegle število 20 — a nič ni kazalo, da bi prišla pomoč. Toda Pij ni odnehal. Po 30 devetdnevnic se je očitno razodela božja pomoč. Neki francoski duhovnik se je vozil iz zapadne Indije proti Rimu. V časopisu je zasledil kratko opombo, da se snuje v Rimu svetopisemski zavod. Zglasi se pri patru Fonku in vpraša: »Pa imate denar za to?« »Še vinarja ne,« — je bil odgovor. »Kot navlaš,« — nadaljuje tujec. »Moji bogati sorodniki pa že dalj časa iščejo prilike, kako bi papežu napravili kakšno veselje. Tu vam napišem nakazilo (šek), ki se glasi na pol milijona frankov. Ostalo bo sledilo.«

Tako je presv. Srce Jezusovo bogato nagradilo zaupanje svetega očeta. To naj bo v bodrilo vsem, ki jim koj pogum vpade, če niso precej uslišani.

Po dolgih ovinkih je prišel do zaželenega poklica in postal duhovnik bavarski rojak 39 letni Jožef Lehner. Na novega leta dan ga je posvetil v Baldivia (Chile) za mašnika škof Gvido Beck. Novomašnik se je odločil že v mladih dneh, da hoče postati duhovnik, pa ni imel sredstev, da bi študiral. Izučil se je za stavca in bil v službi Manzove tiskarne v Monakovem. L. 1912 je kot črkostavec prišel v osrednjo Afriko k škofu Geyerju in oskrboval tiskarski stroj. Med svetovno vojno je bil pripeljan kot ujetnik v Aleksandrijo ter

bil v službi ondi zbranih in ujetih škofov in misijonarjev. Ko se je vrnil v domovino, je delal dopoldne kot črkostavec, popoldne je pa zasebno proučeval predmete, ki so predpisani v srednjih šolah. L. 1926 ga je sprejel chilski škof Beck kot bogoslovca, ko se je zavezal, da bo služil vsaj 8 let kot misijonar v njegovi škofiji. 1. januarja 1931 je bil posvečen za mašnika.

Od blizu je opazoval nemški misijonar, jezuit J. Kronthaler, ruske žalostne razmere, ko se je pred meseci peljal preko Rusije na Kitajsko v misijone. Nekaj ur se je mudil tudi v Moskvi. Zapisal je to-le sodbo: »Gotovo ga ni naroda na zemlji, ki bi bil danes bolj nesrečen, kot je ruski. Oropan je vsega. Osebnosti svobode ni; noben človek se ne čuti varnega; o drugih govori vsakdo le s pritajenim glasom. Lastnina je odvzeta, družina razrušena, vera, najdražji zaklad na zemlji, zatrta... Je res nujna dolžnost, da vsi katoličani slušajo glas sv. očeta in da obsipljejo božje Srce Jezusovo s prošnjo: »Rešenik sveta, reši Rusijo!«

Kako je to možno?... Na Španskem je po odstopu kralja dvignil glavo komunizem. Začel je uničevati cerkve, samostane i. dr. V Sevilji je množica zažgala škofovsko poslopje; v Madridu je bilo z ognjem uničenih 10 samostanov. Silovito škodo so vandali napravili z uničenjem jezuitskega samostana, kjer je pokončana knjižnica s 100.000 knjigami. Ogenj je bil zaneten po divjih tolpah v samostanih teh-le mest: Valencia, Alicante, Cordova, Granada, Malaga, Cadix. Drugod so oskrunjali cerkve in oltarje... Kako je to možno? Španska je katoliška dežela, a nima katoliškega časopisja. Komunizem, ki se je tiho gojil in netil tudi po ruskih agitatorjih, je skušal zanetiti splošno revolucijo. Vsega skupaj so zažgali, uničili ali izropali ti prijatelji ruskih brezbožnikov daleko čez 100 samostanov, cerkvenih in redovnih hiš, cerkva in raznih zavodov. Navalili so se predvsem na jezuitsko lastnino, škodo pa trpe tudi kapucini, karmeličani, salezijanci, krščanski šolski bratje, sestre presv. Srca, sestre de Notre Dame in dr. — Zastopnik cerkvene države nuncij Tedeschini je odpoklican. Doslej so v Madridu zaprli dva požigalca in obsodili na 12, oziroma 20 let ječe. Druge obsodbe slede.

Oskrunjevalca Marijine podobe — zadela božja kazen. V cerkvi karmeličanov v Sevilji so iskali revolucionarji kralju zveste monarhiste, pa so jo napadli. Nekaj divjih drznežev se je lotilo po vsi Španiji znane, slavne Marijine podobe; potegnili so jo iz niše. Nekdo dvigne glavo svete podobe in bruha nemarne klice iz svojih grdih ust. Naenkrat grozno zakriči, tebebi na tla in se peni vsled notranjih krčev. Druhal se prestraši in urno zbeži. Po-

božni verniki so zahvalili Boga za rešitev. Brezbožneža so pa našli za nekim stebrom, ko je umiral. Glas o božji sodbi se je razširil bliskovito po vsem mestu.

Primerjajmo... Na Holandskem je nekako 7 milijonov prebivalcev, med temi polovica katoličanov. Njih katoliška zavest in vnema je čudovita, če pomislimo, da vzdržujejo katoličani 60 misijonišč, kjer se vzgaja do 6000 duhovskih kandidatov. Od teh jih je namenjenih za vnanje misijone 4000, ostali bodo oskrbovali dušno pastirstvo v domači deželi. — Število duhovskih poklicev je ključ za razvoj Cerkve v deželi. — V zadnjih letih so holandski katoličani ustanovili novo katoliško vseučilišče v mestu Nymwegenu. Kar se tiče ostalega šolstva, imajo zasebne katoliške šole iste pravice kot državne ter prejemale državno podporo. V senatu imajo katoličani največjo stranko. Vzporedno s tem uspehom napreduje tudi katoliško časopisje. Na Holandskem vzdržujejo katoličani tudi dva dnevnika (»Maasbode« in »Tijd«). Vsak ima redno skupno in krajevno večerno izdajo. Poleg tega izhaja še 40 katoliških krajevnih listov. V vseh vprašanih, ki se tičejo vere in pravosti, zagovarjajo brez izjeme odločno katoliško stališče.

»Najsrečnejši človek.« Nedavno se je predsednik na Filipinih odpovedal framašonstvu in se zopet sprijaznil s sveto Cerkvijo. Svoje veselje je nato izlil v besede: »Jaz sem najsrečnejši človek na svetu!« — Kdo mu je pripomogel do te sreče?... Čital je knjigo o življenju sv. Terezije Det. J. iz Lizijeja. To mu je odprlo oči. Spoznal je svojo zmoto in se spreobrnil. Mnogo se je pa zanj tudi opravilo molitve.

Tako mine slava sveta... One dni so potegnili iz obcestnega jarka zanemarjeno, pijano beračico. Prenesli so jo v bolnišnico, kjer je kmalu umrla. Ta sirota je bila poprej po vsi Evropi in Ameriki znana »gledališka kraljica« Alma Stanley. V mladostnih letih so jo občudovali in se ji laskali najodličnejši častilci ter ji pošiljali bogate darove. Ko ji je bilo 18 let, je prvič nastopila v Milanu. Naslednja leta je rasla njena slava do vrhunca. Dvakrat je prepotovala vso zemljo. In konec? Ko je prišla ob glas — je šlo navzdol. Denar se je topil. Po smrti 78 letne starke so pregledali njeno stanovanje; bila je revna sobica v kraju ubožnih; razbite šipe so bile prelepljene s papirjem. V obupu se je bila vdala pijači in je docela propadla. Tako mine slava sveta!

Ne gre prav skupaj. Dopisnik iz Madrida, ki je opisal sedanje razmere na Španskem, je sporočil tudi, da je predsednik začasne ljudovlade Zamora veren in praktikujoč katoličan. Drugod pa čitamo, da je vlada izdala

med drugimi odloki tudi odredbe, ki jih morajo katoličani odločno zavrnila. Take odredbe so: Iz besedila za prisego — se črta božje ime; vojaštvo ne sme pri cerkvenih slavnostih sodelovati; vojaštvo in kaznjenci se oproste obveznosti za udeležbo službe božje; krščanski nauk v šolah morajo obiskovati samo otroci onih staršev, kateri to izrecno zahtevajo. Čudno in nepojmljivo je, da si upa provizorična vlada odrediti tako dalekosežne spremembe, zlasti če je njen predsednik katoliško živeč dostojanstvenik. Prav tako je čudno, da je ta vlada nameravala za zastopnika pri Vatikanu poslati nekega notoričnega framasona, kar je seveda Vatikan odklonil.

Med Jakobiti v Indiji se čimdalje bolj širi katoliška Cerkev. Nadškof Ivanios, ki je prvi dal lep zgled spreobrnjenja, ima po raznih krajih verske razgovore. Uspeh je zato tem večji, ker je z dovoljenjem papeža Pija XI. ohranil vso prejšnjo liturgijo.

Zopet nasilje. V kitajski provinci Hupeh so komunisti umorili tri kitajske duhovnike, bogoslovce so pregnali, škofa Riccija in štiri frančiškane so pa odpeljali. Od leta 1923 dalje je umrlo na Kitajskem že 32 duhovnikov vsled napadov raznih banditov. — Rešeni so pa bili nedavno ujeti in odpeljani štirje misijonarji, med njimi škof Emenauel Prat.

Ali — ali... Po vseh delih Združenih držav ameriških je imel duhovnik Father Coughlin socialne govore in sicer potom odhajnih postaj, ki jih je porabil 17. Stroški za take radio-ure so znašali tedensko 8300 dolarjev. Plačani so bili s prostovoljnimi prispevki. Podlaga tem pridigam po radio-stanicah je papeževa okrožnica »Rerum novarum«. Pridigar je obravnaval vprašanja delavstva, nastavljenec, brezposelnih, lastništva, razdelitve premoženja, bilanc pri bankah in dr. Njegova zahteva se glasi: Ljudje naj se vrnejo k nauku Kristusovemu in k načelom svete Cerkve v socialnem in gospodarskem življenju. Svet stoji pred odločitvijo: Ali Kristus — ali zmešnjava in polom. Duhovnik Coughlin dobiva tedensko od 50.000 do 75.000 pisem in dopisov od vseh strani. Med 1000 sta komaj dva protivna. Za svoja predavanja je imel škofovo dovoljenje. Papež sam mu je izrekel priznanje.

500 letnica smrti sv. Ivane d'Arc. Svečanosti v proslavo Device Orleanske († 30. maja 1431) v mestu Rouenu na Francoskem so se izvršile z največjim sijajem. Jubilejnih slavnosti se je udeležilo 7 kardinalov, 78 nadškofov in škofov. Sklepna procesija je združila nebroj odličnih vernikov. Navzoči so bili tudi svetni zastopniki: maršala Petain in Franchet d'Esperey, general Weygand, pari-

ški guverner Gourand, predsednik Katoliške akcije general Castelnau in drugi odličnjaki.

Čujte, čujtel Mestno načelstvo v Nankingu na Kitajskem je prepovedalo vse plesse. Zakaj? Ples je bil postal naravnost nevarna strast, tako, da je morala oblast vmes poseči. Sedaj pa sploh ne daje nobenega dovoljenja več. Utemeljuje pa svojo prepoved tako-le: »Nanking je glavno mesto nove Kitajske; zato je pa treba vse slabe navade, ki pospešujejo npravstveno propadanje, zatreti. Ples je zlo, ne pa zdravo in pametno razvedrilo. Razvada, da moški in ženske noč preplešejo, škoduje javnemu zdravstvu in npravnosti. Preprečiti moramo, da bi se naša mladina udajala slabim navadam, zato smo pa razglasili prepoved plesa.« — Tako se je zgodilo v poganskem glavnem mestu na Kitajskem. Nehote se vriva vprašanje, — ki ni treba, da bi ga zapisali...

Za pogane v Evropi... Na otoku Madagaskarju so se prišli prvoobhajanci zahvaliti misijonarju za trud, ki ga je imel z njimi. Drugo jutro so imeli zopet pristopiti k svetemu obhajilu. Misijonar vpraša malo deklico, na kateri namen bo darovala to drugo sveto obhajilo? Pa pravi: »Za g. misijonarje, zlasti pa za pogane v Evropi.«

Japonski naučni minister - misijonarjem. One dni so dobili misijonarji iz glavnega mesta Tokio prošnjo sledeče vsebine: »Doslej je bila politika ministrstva prosvete materialistično usmerjena. Ustrezati smo hoteli težnjam časa; dosegli smo žalostne uspehe, očitno propadanje javne in zasebne morale (npravstvenosti), porast komunizma, končno pa še anarhistične pojave. Treba bo, da naš vzgojni ustroj poduhovimo. V ta namen smo uvideli potrebo, da prosimo za sodelovanje verstvene vzgojitelje. Želimo resno vaše pomoči...«

Ta poteza japonskega ministra ni zanima samo za misijonske dežele.

Petdesetletnica. Mednarodni evharistični kongresi, ki se vrše vsako drugo leto, imajo svoj začetek v francoskem mestu Lille, kjer je bilo prvo (narodno) evharistično slavlje l. 1881. Že tretji sledeči evharistični kongres (v Belgiji) je bil svetoven. Letošnji v Lille bo samo za Francijo, a bo sijajen, ker se bo praznoval ob enem 50 letni jubilej.

Evharistični kongres v francoski slovenski naselbini. V binškošnih dneh so imeli v dekaniji Aumetz mednarodno evharistično slavlje. Slovenci, ki so v tem železoruudnem ozemlju naseljeni, so se pripravljali na kongres s sv. misijonom v dveh krajih. O binškošnih pa so imeli svoje zborovanje, na katerem sta govorila uradnik Poharec in jezuit pater Vrtovec iz Belgije. Ustanovljena je bila ob tej priliki Jika t. j. »Jugoslovanska izseljeniška Katoliška akcija«, ki bo skrbela, da bodo naši

slovenski izseljenci tembolj spoznali in vzljubili Jezusa in njegov zveličavni nauk. Zaključeno je bilo evharistično slavje z veličastno procesijo sv. R. T., kjer je bilo razvrščenih 8000 mož, ne všteti tisočev žena.

Brezna velikih mest. Brez sledu je izginilo lani v milijonskem mestu Newyork do 25.000 oseb, med njimi 3500 dečkov in 2450 deklic. V Paris-u se je lani tako zgodilo z 1800 ženskimi osebami. Kaj se bo vse sodni dan razkrilo!

To bo kaj zaleglo! Nadškof olomuški je prejel kot zapuščino bogatega trgovca, ki se je bil pred leti izselil v državo Ohio v Ameriki, znesek 70.000 dolarjev — v d o b r e n a m e n e. Iz dediščine bo dal nadškof najprej sezidati veliko ubožnico.

Velike slavnosti so napovedane na Portugalskem ob 700 letnem jubileju sv. Antona Pad., portugalskega rojaka. Proslava bo narodna, zato se je bo udeležilo tudi vojaštvo, ki je izvolilo sv. Antona za svojega zaščitnika. Prav tako bo sodelovala tudi akademska mladina, ker je sv. Anton bil dijak na vseučilišču v Coimbri, preden je bil sprejet v frančiškanski red. Po vseh škofijah bodo imeli takozvane tedne sv. Antona.

46.170 katoliških misijonskih oseb deluje točasno na vnanjih misijonih. To število je natisnjeno v poročilih misijonskega paviljona na kolonijalni razstavi v Parizu. V tej armadi je 12.959 duhovnikov, 5112 redovnih bratov in 28.099 redovnic. Duhovnikov-domačinov na misijonskih postajah je 4304; bratov domačinov 1315, redovnic pa 11.399. Duhovnikov, ki delujejo v misijonstvu že nad 30 let, je 3852.

Satanstvo. V Mehiki se sedANJI predsednik Ortiz trudi, da bi vpeljal redne razmere in spravo s Cerkvijo. Proti novemu redu pa rujejo še vedno Calles, Obregon in drugi framaconi. — 6. marca je bila v stolnici v Yalapa blizu mesta Veracruz slovesnost I. sv. obhajila. Komaj so srečni prvoobhajanci in njih starši zapustili svetišče, sta se blizu obhajilne mize razpočili dve bombi ter raztrgali tri gospe, ki so tam v bližini klečale. Načrt zločincev proti nedolžni mladini se je izjalovil vsled tega, ker je duhovnik sv. opravilo po božji Previdnosti pospešil.

Svetovna verstvena slika. Iz predavanja dunajskega univ. profesorja dr. Innitzer-ja povzamemo, da je po svetovni vojski versko stanje tako-le: Katoličanov je 352 milijonov; protestantov 164 milijonov, pravoslavnih 131 milijonov, judov 16 milijonov, mohamedancev 240 milijonov, buddhistov 140 milij., konfucijancev 304 milij., hinducev 224 milij., shintoistov 16 milij., animistov in fetišistov 122 milij. brezvercev 76 milij.

Katoliška Cerkev se brzo širi zlasti odkar je zasedel papeški prestol sv. oče Pij XI., ki se imenuje misijonski papež. V povojni dobi je bilo nanovo ustanovljenih 48 apostolskih prefektur, 34 apost. vikarijatov, 57 škofij, 10 nadškofij.

Rusija, ki tako silno trpi, si bo morda prav z mučeništvom zaslužila milost, da se bo približala katoliški Cerkvi. Doslej so pa boljševiki počenjali barbarstva, da se mora človeštvo zgražati: zaprli so že do 2000 svetišč in kapel. Brezboštvo pa raste!

Iz vrst skavtov. Po izjavi pariškega kardinala Verdier-a ima duhovski in redovniški naraščaj največ opore v vrstah katoliških skavtov. Zadnje čase je vstopilo nič manj ko 280 skavtov v duhovska semenišča, odnosno v redovniško novinstvo.

Izpregledali so... V Berlinu, Dresdenu in Leipzigu so bili začeli komunisti po vzorcu ruskih sovjetskih brezbožnikov sramotiti in smešiti verske obrede in pripravljati tla za širjenje brezboštva. Javno oblastvo takih drznosti ni moglo mirno gledati. Posegla je vmes policija, hkrati je pa sam predsednik Hindenburg izdal ostro odredbo proti takim poizkusom ter naročil ministru za notranje zadeve, naj porabi vso ostrost postave proti motilcem verskega miru in svobodnega mišljenja. »Vlada ne more več dalje trpeti, di bi se smešile verske svetinje in sramotilo to, kar je milijonom ljudi sveto...«

Nova kapela v Jeruzalemu. Ogrski katoličani so dali sezidati na Sijonski višini v Jeruzalemu lastno kapelo. Nedavno so pripeljali z Ogrskega umetniško mozaiško podobo za kupolo. Izvršil jo je ogrski mojster Leopold Zsellér. 14. aprila so se odpeljali ogrski romarji v Sveto deželo, kjer je nadškof grof Julij Zichy omenjeno krasno kapelo blagoslovil 2. maja.

Proslava 1500 letnice efskega vesoljnega zbora in hkrati ameriški dan v počaščenje misijonarja Friderika Baraga, bo na Brezjah, dne 26. julija. Takrat pohite k Mariji Pomočnici na Brezje tudi vse katoliške verske in prosvetne organizacije. Dovoljena je polovična cena na vseh železniških progah dravske banovine.

Nova cerkvena v zavetišču sv. Jožefa na Vidovdanski cesti v Ljubljani je bila posvečena zadnjega majnika. Lepo svetišče so izvršile v splošno zadovoljstvo domače tvrde. Vodstvo zavetišča pa tare skrb, kako bo možno zbrati še precejšnje vsote, ki so ostale na dolgu. Zavetišče zaupa na božjo pomoč, na pomoč sv. Jožefa in na odprta srca vernikov.

Jubilej koroških duhovnikov. Letos praznujejo sledeči gospodje 30 letnico dušno-

pastirskega delovanja na slovenskem Koroškem: Jožef Drlinck, župnik na Krčanjah pri Grebinju; Fr. Holec, župnik v Šmihelu pri Pliberku; Jakob Kindlman, svetnik in župnik v Št. Vidu v Podjuni. Naj dobri Bog še v bodoče obilno blagoslavlja njih nelahko delo v vinogradu Gospodovem.

Evharistični kongres na otoku Krku, v Omišlju se vrši v dneh od 26. do 29. junija. Za malo škofijo je ta verska svečanost izredna prireditelj, ki naj vsestransko okrepí in poživi ljubezen do evharističnega Kralja. Kongres otvori in vodi prevzvišeni škof dr. Josip Srebrnič.

Temeljni kamen za »Dom dobrega tiska« so blagoslovili na vnebohod Gospodov v Zagrebu. Hrvatsko književno društvo sv. Hieronima, ki se je lotilo tega podjetja, je storilo s tem velik korak za razvoj katoliškega tiska, kar mora vsakega Jugoslovana veseliti. Zgradba bo stala okrog dva milijona Din. Štirje dobrotniki so doslej darovali v ta namen 237 tisoč Din.

O čudovitem dogodku v Istri (Canfanaro), kjer so o božiču 1930 župnik in nekateri verniki med litanijami naenkrat zagledali v monštranci obraz Kristusov, je zdaj cerkvena oblast izrekla svojo sodbo, ki se glasi: »Ne more se govoriti o sugestiji (sugestija = tvorba slike s pomočjo tajnih sil), ko gre za prikazen, ki so jo opazili zdravi čuti več oseb, in sicer takih oseb, o katerih ni misliti, da bi se mogle nad tem begati ali razburjati.« — Cerkvena izjava je bila izrečena po dolgih preiskavah in izpovedih zapriženih očividcev. Na podlagi tega dejstva se pripravlja velika proslava božjega Odrešenika v župniji Canfanaro.

Narodna proslava Matere božje »na Kamenitih vratih«. Dne 31. maja so v Zagrebu na sijajen način proslavili »Mater božjo na Kamenitih vratih«. Tako imenujejo Marijino podobo iz davnin, ki je ostala ob velikem požaru pred dvesto leti sredi plamena nedotaknjena in neožgana. Od takrat izkazuje narod tej podobi izredno čiščenje. Letošnje svečanosti se je udeležila tudi naša kraljevska dvojica: Nj. Vel. kralj Aleksander in kraljica Marija. — Za dragoceno krono Matere božje je darovala kraljica Marija velik biser in krasen smaragd.

Lavantinska škofija. Za stolnega kanonika je imenovan dr. Jožef Mirt, vodja deškega semenišča v Mariboru in docent na ondotnem bogoslovnem učilišču.

Duhovsko semenišče na Koroškem. Na Koroškem je škof Kahn (koroški škof od leta 1887. do leta 1910.) pozidal malo dijaško semenišče »Marianum«. Marijanišče šteje 200 do 220 dijakov, ki hodijo v humanistično dr-

žavno gimnazijo. V Marijanišču imajo vso oskrbo. Zavodu je bila po vojni prizidana nova, prostorna, lepa kapela. Špiritual-jezuit ima za višjegimnazijce trikrat na teden verski govor (premišljevanje), za nižjegimnazijce pa dvakrat. — Duhovsko semenišče se pa nahaja v jako starem, neprimernem splotju. Država bo zdaj sezidala novo bogoslovnico s kapelo; vso notranjo opravo pa mora oskrbeti škofija sama. Škof dr. Hefter je zaradi tega izdal za pretekli post pastirsko pismo o duhovništvu in duhovskem semenišču. Notranja oprava bo stala kakih 200.000 šilingov, to je 1.600.000 Din. Ta vsota je že razdeljena na posamezne dekanije. Na vsakega katoličana celovške škofije pride 60 g., to je okroglo 5 Din. To vsoto, 200.000 š., bo zdaj ljudstvo in duhovščina skušala zbrati. Z zidavo bogoslovnice se je že začelo in bo delo prihodnje leto (1932) končano. Žalostno je, da je v celovškem semenišču letos komaj osem Slovencev. Bogoslovje ima zdaj v Avstriji šest letnikov.

Otroški groš na Koroškem. Avstrijski škofje so vpeljali pred par leti nekaj cerkveni davek, tako zvani otroški groš. Vsaka oseba, tudi otroci, naj bi plačala tedensko po en groš za otroško oskrbstvo. Na leto pride torej malo nad pol šilinga, dobre 4 dinarje. S tem denarjem se zidajo in podpirajo otroška zavetišča, sirotišča zlasti po mestih in industrijskih krajih, kjer je mladina najbolj ogrožena. Na Koroškem se je zbralo do konca l. 1930. 46.320 š., to je 370.560 Din otroškega groša. Dekanat Šmohor, pretežno slovenska Ziljska dolina, je sam zbral 4581 š., to je 36.648 Din.

Električno dvigalo so montirali v južnem zvoniku zagrebške stolnice. Napravo je blagoslovil ob številni asistenci opat in kanonik Ljudevit Knežić dne 30. marca. Iz zvonika je diven razgled na ves Zagreb. — Nadškof dr. Ante Bauer se je mudil koncem marca v Beogradu in bil sprejet v avdienci pri Nj. V. kralju Aleksandru.

Dopolnilo. V poročilu o srečno uspelem ljubljanskem misijonu (št. 5. »Bogoljuba«) je pomotoma izpadla opomba, da so bili med misijonarji, ki so se trudili za duhovno obnovo Ljubljane, tudi duhovniki salezijske družbe.

Marijine družine

Rešitev mladine, ki se pripravlja za bodoči poklic na srednji ali visoki šoli, je v Marijanski odgoji. Kako tolažljivo je, če slišimo, da je na tem ali onem srednješolskem zavodu čimdalje večje število vrlih in zglednih gojencev ali gojenk, ki se hočejo ohraniti res

krepostne v Marijini kongregaciji, ki morejo vsled tega vplivati na svojo okolico kot apostoli lepega zgleda, bodreče besede, tihe molitve. Dne 7. junija se je n. pr. na gimnaziji v Kranju pridružilo že obstoječi dijaški kongregaciji 32 dijakov in 21 dijakinj. Pri ganljivi svečanosti je imel vzorno sestavljen govor na dijaške kongreganiste nadzornik, kanonik dr. M. Opeka. Slovesnosti se je udeležilo častno število staršev, vzgojiteljev in prijateljev mladine. Bog naj trajno blagoslavlja delo gorečih mladino ljubov! Dijaška kongregacija naj prvita!

Vojnik. Naša mlada fantovska družba je izgubila vrlega tovariša: 12. maja je nenadoma umrl v Skoplju vsled nesreče Krištof Rošec. Pokopan je bil na praznik vnebohoda Gospodovega v Južni Srbiji. V Marijino družbo je bil sprejet takoj ob ustanovitvi. V službi za kralja in domovino ga je doletela nenadna smrt. V življenju je vneto ljubil in častil nebeško Mater. Šel je po trajno plačilo v Marijinem mesecu. — Njegova nepričakovana ločitev nas je bridko zadela. Opomin za vse sotovariše: Bodimo zvesti in stanovitni v službi nebeške Kraljice, kajti ne vemo ne ure ne dneva, kdaj bomo šli za onimi, ki so že v večnosti.

Braslovče. Na praznik ž. Matere božje (27. marca), se je ločila iz doline solz pridna družbenka Marijina, Nežika Marovt, kakor mravljica pridna dijakinja zadnjega letnika na učiteljišču čč. š. sester v Mariboru. Silno je hrepenela, da se ji vrne zdravje, a bolezen je hitro napredovala. Po prejemu sv. popotnice se je popolnoma vdala v sveto božjo voljo. In s koliko potrpežljivostjo je prenašala bolečine. Tolažila je svoje domače, zlasti ljubljeno mamicico, naj ne žaluje radi njene izgube. — Na praznik Oznanjenja Mar. je zopet zahrepenela po ljubem Jezusu; prosila Ga je milosti in moči za smrtni boj, ki ga je srečno izvojevala. Na praznik ž. M. b. je splavala njena dušica k svoji nebeški Mamicici. Lep je bil njen pogreb; 24 tovarišic-gojenk iz zavoda in mnogo občinstva jo je spremljalo na zadnji poti. Na domu in na grobu so se poslovile od nje tudi članice domače Mar. družbe.

Vače. Na praznik vnebohoda smo spremili k večnemu počitku vzornega člana mladeniške Marijine družbe Rudolfa Bolskarja. V najlepši mladeniški dobi ga je Bog poklical iz doline solz v večno veselje. Pred enim letom je šel zdrav služiti predpisani polni vojaški rok v Otočac. Tam se je močno prehladil in prišel, po enem letu zveste službe, dne 3. aprila t. l. bolan domov. V bolnici so ugotovili, da je bolezen neozdravljiva in ga poslali domov. Tu je 11. maja umrl. Smrt je bila lahka in mirna. V boleznini je bil sila potrpežljiv. Nikomur ni tožil; še domačim ni razodel, koliko je trpel.

Upamo, da mu je smrt odprla vrata v večno blaženstvo, kjer se sedaj veseli zmage pri Jezusu in Mariji! Kljub temu pa se ga tovariši iz Mar. družbe spominjamo v molitvi. Zgled njegov naj nas bodri, da bomo svoj zemeljski tek tako srečno, vdano in lepo končali, kakor pokojni Rudolf.

Studenec pri Ljubljani. Listi so že poročali o nenadni smrti pridnega, 11 letnega Ludovika Bokala. Pokojni je bil učenec 5. osn. raz. in hkrati vesten član Marijinega vrtca. Še na vnebohodu je bil z drugimi tovariši vred pri sv. obhajilu; 20. maja ga je pa Bog poklical k sebi, ko je bil poslan, da nese svoji materi dežnik. Nekaj korakov pred domačo hišo se je ob vrnitvi zgrudil nezavesten na tla. Zadela ga je srčna kap. Člani Marijinega vrtca so ga pospremili v globoki žalosti k večnemu počitku. Pokojni je vneto prebiral naš list »Bogoljub.« Vsak dinar, ki ga je kje zaslužil ali prejel v dar, je shranil v ta namen, da je pomagal poravnati naročnino. Naj bo rajni Ludovik priprošnjik vseh članov in članic naših Marijinih vrtcev!

Reteče pri Škofji Loki. Pri nas imamo Marijino družbo za žene, za dekleta in za fante — z rednimi mesečnimi shodji za vsako kongregacijo posebej, četudi imamo samo enega dušnega pastirja, ki se pa z vso vneto žrtvuje za blagor svojih faranov. — Iz vrst kongreganistov in kongreganistinj prihajajo vzorni poznejši gospodarji in gospodinje. Tako sta stopila letos v zakon dva brata Jožef in Matija Rant. Ob poroki mlajšega brata je deklamirala sestra primerno pesmico, ki jo je sama zložila. Tudi iz dekliske Mar. družbe sta se letos dve članici poročili.

Duhovne vaje za dekleta v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani. Lichtenthurnov zavod v Ljubljani, ki ga vodijo usmiljene sestre sv. Vincencija Pavelskega, priredi letos v avgustu tridnevne oddeljene (zaprte) duhovne vaje za dekleta. Duhovne vaje se bodo pričele v petek 14. avgusta ob 6 zvečer in bodo trajale do torka 18. avgusta zjutraj. Te dni smo zbrali zato, da se bodo kmetiška in delavska dekleta lažje odtrgale od svojega dela in mogle par dni nemoteno v miru in tihoti posvetiti svoji duhovni prenovitvi in poglobitvi. Vsa oskrba (stanovanje in hrana) bo v zavodu za nizko odškodnino 100 Din za vse dni. Iskreno vabljeni in dobrodošli so zlasti dekleta z dežele. Porabite to lepo priliko, ki se vam letos prvič nudi, in prijavite svojo udeležbo po dopisnici vsaj do 15. julija na naslov: Vodstvo Lichtenthurnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg. Pripišite točno svoj naslov. V zavodu dobite tudi vsa morebitna potrebna pojasnila. — Duhovne vaje bodo samo za one, ki bodo v zavodu stanovale.

Marijanska dežela. List »El Debate« poroča, da je bilo na Španskem koncem l. 1930 vseh Marijinih družb 675, vseh članov pa 101.619.

Opazovanja

Gospodu prvi pozdravi! V karmeličanski cerkvi v Rimu imajo tudi lep oltar svete Terezije Det. J. Poleg tega oltarja se nahaja napis: »Dragi kristjan! Ko prideš v to svetišče, pozdravi najprej Zveličarja v tabernaklju, nato še le pojdi do oltarja svetnice Terezije. Pomisli, da žališ tudi sv. Terezijo, če prideš pred njen oltar, na Jezusa pa pozabiš.« — Enaki napisi bi bili potrebni tudi pri nas, saj niso redki prizori, ko dohajajo verniki k podobi sv. Antona ali svete Male Cvetke mimo oltarja sv. Reš. Telesa, pa se nič ne zmenijo za Jezusa v tabernaklju, ponižno in spoštljivo pa pokleknejo pred svetniško podobo. Najprej počasti Jezusa, potem pa poklekni pred podobo, ki naj te priporoči dobrotljivosti in usmiljenju presv. Jezusovega Srca.

Kdo podpira zločinstvo?... Če bi na to vprašanje hotelj točno odgovoriti, bi morali sestaviti celo razpravo, kajti stvari, ki kvarno vplivajo na javno nravnost in poštenost, je nebroj. Omeniti hočemo samo enega krivca, ki danes zločinstvu v obilni meri daje potuho: to je časopisje, ki komaj čaka, da se zgodi kaj izrednega, zlasti zločinskega; tedaj pa odpre vse predale in vpreže vse uslužbeno osebe, ker hoče v točnem in živem opisu krvavega dogodka prekositi vse druge tekmece v žurnalistični stroki. Kdo ne ve, kako kvarne posledice zapusti tako, v podrobnosti segajoče poročilo, osobito na doraščajočo mladino. Oblastva so marsikje že postavno omejila tako kroniko, kar je treba le pozdraviti. V državi Chile so poročila o zločinih sploh prepovedana. Policijski ravnatelj sam sestavi kratke podatke, v kolikor so za javnost, pa jih pošlje uredništvom listov. Več ne smejo poročati. S to naredbo niso zadovoljni ne uredniki, ne občinstvo, pa je potrebna in naj bi se povsod vpeljala.

Črnci — o evropski »kulturi«. Na kamitskem kongresu v Parizu (Kamiti = afriški rod) je napravil afriški profesor zamorskega plemena o kulturi belega plemena to-le opazko: »...Belokožci so nas začeli posnemati. Naši plesi, naša godba so jim za vzor... Šport je njih malik in maliških podob so nastavili okrog sebe nebroj. Mi Kamiti, mi zaničevani zamorci smo preponosni, da bi oboževali mišičevje na rokah in nogah — kakor posebno odliko...«

Žal, da tisti, ki jih ta očitek zadene, takih reči ne slišijo in ne berejo.

»Kaj bodo ljudje rekli?« K znanemu pisatelju, duhovniku Alban Stolz-u je prišla nekoč gospa, pa mu je potožila, da bi rada večkrat šla k sveti maši in k sv. obhajilu; toda, kaj bodo pa ljudje rekli. — Duhoviti duhovnik jo kratkomalo zavrne: »Kaj bodo pa ljudje rekli, če pridete v pekel?« Ta nepričakovani odgovor ji ni šel iz glave. Posihdob se ni več bala jezikov.

Preteča katastrofa. »Gorje narodom, katerih državniki ne slutijo in ne vidijo preteče svetovne polomije! Gorje narodom, katerih državniki, ki to neodvrtačljivo nevarnost že vnaprej vidijo, se zanjo nič ne brigajo! Čas za svetovno prekucijo dozoreva. Ako mogočnejši in kapitalisti ne bodo priznali zapovedi krščanstva, bo morje rdečega plamena sežgalo ves svet.« (Praški nadškoj dr. Kordač v postnem pastirskem listu.)

Pomnil »Veličino države ne ustvarjajo v prvi vrsti naravni zakladi, ne slavna dela nje-nega zgodovinskega razvoja, ne odličnost in veljavnost njenih poglavarjev, marveč poštenost, delavnost in čista značajnost njenih državljanov.« (Dr. T. Tóth: »Bildung d. jungen Menschen.«)

S Cerkvijo živeti! Nedavno je papež Pij XI. ob neki avdienci spregovoril tudi sledeče tehtne besede: »Dobe se ljudje, ki so se oprijeli zmote, da morejo iti za Kristusom, ne da bi pripadali Cerkvi, ne da bi živeli s Cerkvijo Kristusovo. Takim je treba naravnost zaklicati: »Kjer je Peter, tu je Cerkev; kjer je pa Cerkev, tam je Kristus! Le kdor Cerkvi služi, sme upati, da je služabnik Kristusov. Dobe se tudi katoličani, ki skušajo delati razloček med Kristusom in Cerkvijo, ko mislijo, da so katoličani in da morejo hkrati biti naklonjeni antiklerikalizmu. Glede te težke zmote ni, da bi izgubljali še kakšno besedo!«

Meniška republika na gori Athos je bila na tem, da bi prišla pod prisilno upravo grške vlade, ki je oporekala davčni prostosti meniškega ozemlja. Zaenkrat je vsled ugovora meniške republike ostalo vse ob starem. Sicer pa prebivalstvo sila pojema. L. 1914. je bilo v vseh samostanih še 15.000 pravoslavnih samotarjev, zdaj jih je samo še 2400 v 20 hišah.

Razno

Svetišče »Lavretanske M. B.« na Kuni.

Na najvišji točki romantičnega polotoka Pelješca, obdanega s penečimi morskimi valovi, se dviga v parku vitkih cipres krasno svetišče, kjer iščejo Evini otroci pri »Materi milosti« v viharjih življenja tolažbe in pomoči.

To znamenito svetišče, ki je bilo postavljeno pred 300 leti, je v oskrbi oo. frančiškanih, točasno Slovencev.

Letos smo 10. majnika na posebno slovesen način proslavili jubilej vesoljnega cerkvenega zbora v Efezu. Ljudstvo je prihlo od vseh strani, povečini v procesijah, da se dostojno pokloni svoji nebeški Materi.

Petje slovenskih in hrvaških popevcic se je mogočno razleglo po svetem prostoru. Pobožni verniki so oblegali Marijin oltar in priporočali svoje zadeve nebeški Zavetnici.

Najveličastnejša točka v dolgi vrsti iskrenih pobožnosti je bila impozantna procesija z Najsvetjšim. Nepregledne množice vernega ljudstva so se razvrstile v sprevodu. Najsve-tejše je nosil opat korčulanski: Msgr. dr. M. Bodulič v spremstvu številne duhovščine. Šolska mladina je posipala duhteče cvetje. Godba je svirala, zbor »Omladinskega kluba« pomnožen s člani »Marijine družbe« pa je prepeval Marijine pesmi, hrvaške in slovenske. Po slovesni procesiji je sledilo blagoslovljenje velike slike, katero je izdelal mladi umetnik Fr. Ambrozij, rojen v Loki pri Mengšu. Slika je izdelana nalašč za jubilej vesoljnega cerkv. zbora v Efezu. Sedaj je postavljena nad lokom velikega oltarja.

Vso cerkveno slovesnost je zaključila slovenska pesem »Ti, o Marija, naša Kraljica«. Popoldne je bil koncert umetniških Marijinih pesmi. P. K.

Dobre knjige

Katekizem Marijine kongregacije je pravkar izšel. Sestavil ga je o. Viktor Kopatin D. J. Obsega vse najpotrebnejše reči, ki jih mora vsak kongregant znati. Nobenega kongreganista in nobene družbenice ne sme biti brez katekizma Marijine kongregacije. Nastavili smo kar mogoče nízko ceno. Izvod po Din 3.—, na vsakih 10 izvodov 1 povrhu. Naroča se v Pisarni Marijinih družb, Jugoslov. tiskarna, Ljubljana.

Anica. Priredil in izdal karmelski samostan na Selu pri Ljubljani. Knjižico krasita dve sliki in stane 8 Din. Vsebina: Kratak življenjepiš enajstletne svetniške deklice, umrle v Franciji l. 1922. Prelep vzor naši mladini, zlasti prvoobhajancem. Tudi staršem in vzgojiteljem bo knjižica dobrodošla.

Jože Pogačnik: Sinje ozare. Pesmi, Založila Družba sv. Mohorja v Celju. Stane vezana za ude 15 Din, za neude 20 Din. Zbirka je zelo pretehtana. Vse pesmi so skrbno izdelane, po vsebini globoke, polne presrčnosti in domačnosti. Razvrščene so v štiri poglavja: Jaz — Bog — Zemlja — Človek. — Našemu sotrudniku čestitamo in zbirko priporočamo.

Trije spevi za javno službo božjo: Pridi Sveti Duh. — Pridi Stvarnik Sveti Duh. — Hvalnica. 150. Psalm. Odgovori s spremljevanjem ob slovesnem klicanju Sv. Duha, ob Hvalnici, pri

molitvi za sv. očeta, za kralja, kraljico in dr. — Založil dr. Fr. Kimovec. Založila Jugoslovanska knjižarna, 1930. Part. 15 Din, glasovi po 3 Din.

Srečna misel, da se je oskrbelo v skupni zbirki vse to, kar zbori velikokrat potrebujejo. Šolam in šolskim zborom ter njih voditeljem je g. skladatelj karmoč ustregel, saj so si morali doslej na vse načine pomagati, da so mogli ob pričetku ali zaključku šolskega leta in ob drugih prilikah zadostiti liturgičnim predpisom. — Skladbe so lahke in melodiozne.

Lauda Sion. Pesmi v čast Sv. Duhu, presv. Srcu Jezusovemu in sv. Reš. Telesu. Za moški zbor. Samozaložba. Gorica 1931. Prodaja Kat. knjižarna (Libreria catholica) v Gorici. 4 L. — Uredil Vinko Vodopivec. — Zbirka vsebuje 2 pesmi na čast Sv. Duhu, 6 na čast presv. Srcu J., 6 za procesijo sv. R. T.

Poslednje bodo za bodoče prav posebno na hvalo prišle, saj je za Telovo tako primerno, če nastopijo moški zbori. Pa so skladbe tudi lepe — in lahke. Za to leto smo jih dobili prepozno. Bomo pa tembolj vežbali popevke na čast presv. Srcu J.

Kraljica vernih duš. Molitvenik z obrednikom in s premišljevanji za duše v vicah. Spisal prof. dr. Ivan Tul, spiritual v bogoslovnem semenišču v Gorici. Izdala in založila Katol. knjižarna v Gorici. 1931. Str. 520. Cena z modro obrezo 10 L., z zlato 12 L., ista v usnju 16 L.

Na finem papirju ima ta knjižica sledečo vsebino: Najprej molitvenik s posebnim ozirom na duše v vicah. V II. delu (obrednik) je razvrščenih 15 maš za pokojne, nato razne molitve za umrle. III. del pa je majniško berivo za šmarčno pobožnost z geslom: Marija, Kraljica vernih duš v vicah.

Priporočila, ki smo jih čitali, so sila laskava, pa po pravici in zaslugi. Pisatelj je uporabil začuda veliko slovstva, da je mogel nuditi tako zares popolno, pa prekorišno knjižico. Hvala mu!

Založništvo Herder je izdalo med drugim tile dve novi knjigi, ki jih priporočamo:

Timpe Georg: Der selige Weg. Gedanken für jeden Tag. Cena 4 M, v platno vez. 5,20 M. — Knjiga je namenjena laikom. Za vsak dan ima krepko versko misel, ki naj bi človeka, vsega zaposlenega, spremljala pri njegovem poklicnem delu.

Toth: Mit offenen Augen durch Gottes Natur. S 13 slikami. Kart. 3,60 M, v platno vez. 4,60 M. Pisatelja Toth-a že poznamo. Njegove mladeniške knjige so se zelo hitro razširile. Tudi ta, ki jo sedaj priporočamo, je namenjena predvsem mladim ljudem, ki nekaj mislijo. Prav o počitnicah bo več časa, dijaki potujejo, se gibljejo v prosti naravi in Toth neprisljano vodi mlado dušo, kako naj opazuje zvezdnato nebo, organsko in anorgansko naravo, da bo vsemogočna pesem Stvarniku.

Benediktinci v samostanu Seckau na Štajerskem (Avstrija) so izdali dve lični knjižici:

Prva: Der Jugend Rettungsanker, ki jo je spisal p. S. Benedikt, govori o zgodnjem in pogostnem sv. obhajilu mladine. Evharistična vzgoja bo rešila mladino in cela ljudstva. (Brošura stane 70 avstr. grošev.)

Druga, posebno okusno opremljena, pa ima naslov: P. S. Raphael Rosmann, Liturgie und Opferseele. Jezusova daritev pri sv. maši in naše lastne žrtve so v neposredni notranji zvezi. Ali mislimo na to, ko se svete daritve udeležimo? — Obe knjižici priporočamo.

veje kmalu odpadle ali pa odletele. Članice, ki jih je videti na plesih in povsod, kjer se zbira le lahkomisljena in razbrzdana mladina, so pri družbi le privesek, ki ne sodi zraven. Torej, take stvari spadajo pred posvet načelstva, ki naj ravna po pravilih.

KNJIZEVNOST.

P. M. A. Janvier O. P.: *Grundfragen der katholischen Moral*. Bd. I. Die Glückseligkeit. Verlag der Schulbrüder, Kvinach-Villingen, Baden. — P. Janvier je bil dolgo časa pridigar v pariški stolnici. Bazlagal je pred vsem moralne nauke. Prvi zvezek v nemškem prevodu obravnava osnovne resnice o človekovem cilju in o sreči, za katero je ustvarjeno človeško srce! Inteligentom priporočamo!

UVAŽUJI

Radio. Radio-poslušalcem svetuje nekdo, ki je sam prijatelj te naprave, to-le: Ne zapravi preveč časa za poslušanje. Prve so po-

klicne dolžnosti. Uvažuj pa tudi tu opomin apostola Pavla: »Ali jeste ali pijete ali kaj delate, vse delajte v božjo slavo« (1 Kor 10, 31).

Posebej pa se ravnaj po teh-le pravilih:

1. Hvali na tihem Boga zaradi modrosti, mogočnosti in dobrotljivosti, ki se pojavlja tudi v radio-napravi.

2. Priporoči Bogu vse, ki se trudijo za izvršitev lepih sporedov.

3. Veseli se že zdaj, saj te čaka v nebesih veliko lepša godba in prosi Boga, da je boš enkrat deležen.

4. Prosi Boga, da bi bile radio-oddajne postaje vsekdar le v službi dobrega, lepega, koristnega, zdravega, skratka v službi vere, ne pa posredovalnica tega, kar ni v skladu ne z pravostjo, ne s krepostjo, ne z vero.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

IL. NADSTROPJE

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 190 milijonov dinarjev.

Hranilnica in posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v KAMNIKU

Šutna št. 22 (lastna hiša) blizu postaje

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše. Vse davke plačuje hranilnica sama. Jamstvo presega večkratno vrednost vseh vlog.

Daje posojila na vknjižbo in proti poroštvu. Otvarja tekoče račune itd.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpokam, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

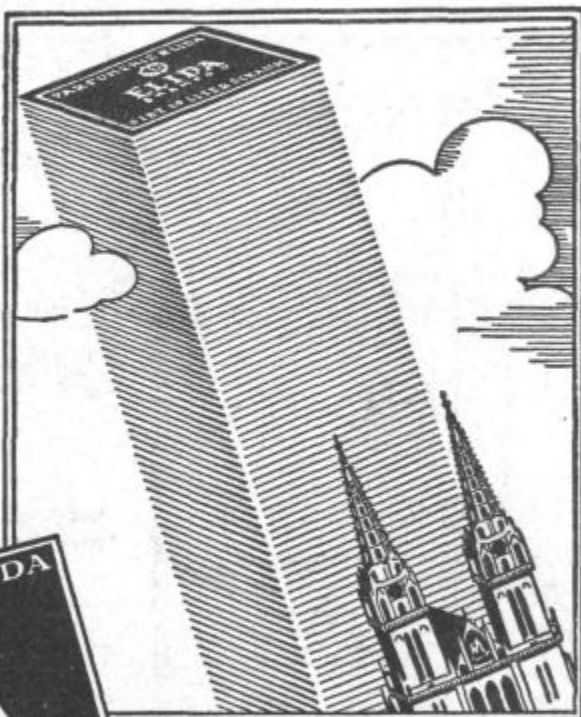
Poverjeništa v vseh večjih krajih.

KAJ PRAVIJO ŠTEVILKE:

**700.000 ZAVITKOV
ELIDA SHAMPOO
PRODANIH V ZADNJEM LETU!**

**DOKAZ
NJE GOVE
VREDNOSTI!**

Teh 700.000 zavitkov Elida Shampoo, položenih eden vrh drugega, bi doseglo 33-kratno višino stolne cerkve v Zagrebu.

*La negovanje
las*

ELIDA SHAMPOO